REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 1st, 1963 — No. 581 — 18th YEAR OF PUBLICATION

Christelijk Getuigen

Er is welhaast geen christelijke activiteit, waarvan de noodzaak meer wordt ingezien dan die van het getuigen. Men moge nog zulke diepgaande verschillen van inzicht hebben, de opdracht dat een gelovige getuigen moet vindt geen tegenspraak. Aan de andere kant is er welhaast geen activiteit, die, naar algemeen oordeel, zo weinig wordt beoefend. Enerzijds wekken de kerken hun leden dringend op getuigen te zijn in de wereld. Anderzijds echter, komt menigeen voor een raadsel in eigen leven te staan, wanneer hij weet, dat zijn geloof hem zeer kostbaar is, terwijl hij zichzelf er toch van beschuldigt hiervoor niet genoeg uit te komen. Bij het kerkelijk huisbezoek en in gesprekken, die wij met elkaar hebben, komen wij dan tot de slotsom, dat het toch eigenlijk anders moest zijn. Maar daar blijft het dan ook doorgaans bij.

Hiervoor zijn waarschijnlijk tal van oorzaken aan te wijzen. Eén hiervan zal stellig zijn, dat ons niet scherp voor de geest staat wat getuigen is. Is het alleen maar, dat wij kunnen zeggen, zo mogelijk met vermelding van de dag en het uur, dat de Heilige Geest ons tot inkeer, tot bekering heeft gebracht? Dit lijkt ons dan toch wel erg beperkt gezien tegen de achtergrond van wat de Heiland tot Zijn discipelen heeft gezegd: "Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u" (Joh. 20:20). Jezus was dus niet zozeer met Zichzelf bezig, maar aldoor weer vestigde Hij de aandacht op de Vader en op wat de Vader bedoelde in en met het mensenleven. Daar zal dus ons getuigen eveneens op gericht moeten zijn.

Met dit voor ogen zouden wij de speciale aandacht van onze lezers willen vragen voor de "outline", die in ons Engels bijvoegsel van deze week voorkomt, onder de titel "Witnessing for Christ".

Wij hebben deze outlines nu enige tijd in ons blad gepubliceerd. Het viermanschap, dat deze outlines verzorgt, heeft een moeilijke, doch tegelijk een zeer belangrijke taak. Meermalen is de klacht vernomen, dat onze jongere mensen bij lange na niet in de gelegenheid zijn zich een levensovertuiging te vormen in vergelijking tot wat de ouderen onder ons in Nederland gewend waren. Welnu, het materiaal, dat in deze outlines wordt gegeven, is bedoeld om die achterstand, als wij dit zo mogen noemen, te helpen inhalen. Nauwkeurige kennisname van hetgeen geboden wordt zal een ieder overtuigen, dat deze outlines tot studie prikkelen. Het is niet altijd eenvoudig om de daarin verwerkte gedachten dadelijk te volgen en alle vragen onmiddellijk te beantwoorden. Dit kost studie, maar dit is ook precies wat de redacteuren van deze outlines bedoelen. Het resultaat van deze studie is echter verrijkend en bemoedigend.

In dit licht moet men eveneens de outline "Witnessing for Christ" bezien. Daarin worden dingen gezegd, die ons aan het denken zullen brengen. Het is maar niet alleen zo, dat wij daarin een duidelijke definitie van getuigen vinden, maar het blijkt, dat hier een taak wordt uitgemeten, die aan onze aandacht dreigt te ontsnappen. Wij citeren een paar zinnen uit het laatste gedeelte: "The nation must learn to know Christ in its every activity, since the 'kingdoms of this world are become the kingdom of our Lord and of His Christ'. Hence schools, institutions of mercy, politics, labor relations, journalism, etc., must be all 'vehicles' in and through which we witness to the fulness of God's redeeming love in Christ. This is too much ignored. We are not saved just to enjoy God's blessings. We are saved to serve Him obediently in every aspect and area of life. But this is usually the hardest. It may be called the 'neglected' field. Yet without witnessing, the Christian gospel comes to stand isolated from and next to and outside of the stream of life."

Wat hier gezegd wordt is op zichzelf reeds waard doordacht en besproken te worden. Doch dit gaat dan nog alleen maar over de omvang van het terrein, waarop ons getuigen, of wilt ge onze evangelisatie, zich beweegt. Een ander aspect, wij zouden zeggen van minstens evenveel waarde, is de aard van dit getuigen. De outline laat er geen onzekerheid over bestaan, dat wij nimmer het standpunt kunnen innemen, alsof wij het evangelie zouden moeten verkopen. Getuigen is geen kwestie van verkoopkunde of van verpakking, teneinde de boodschap zo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen, in de hoop, dat de "prospects" ervoor geïnteresseerd zullen zijn of geraken. De boodschap van de Kerk is een bevel, geen verzoek. Hoe komt 't, dat mensen vaak zo teleurgesteld zijn in het christendom? Is het inderdaad altijd, omdat zij zo weinig van het christendom in het practische leven van christenen terugvinden? Dit moge in vele gevallen waar zijn, maar het is stellig ook in vele gevallen zo, dat eerst de indruk was gewekt, dat het evangelie zo aantrekkelijk is, terwijl zij later uitvinden, dat het evangelie niet naar de mens, maar tegen de mens is. Zeker, de Kerk is de plaats van de broederschap. Het is de plaats waar de liefde van God zeer duidelijk spreekt en werkt. Maar de Kerk is ook draagster van het Woord van God, dat niet alleen van liefde, maar eveneens van oordeel spreekt. En dat oordeel begint bij het "huis Gods". Sla er 1 Petrus 4:17 maar op na. En de Heiland heeft de consequenties van het discipelschap nimmer verzacht. Hij heeft het in ronde woorden gezegd, dat wie zijn vader of moeder of vrouw of kinderen niet haat om Zijnentwil, Zijn discipel niet kan zijn. En wie niet dagelijks zichzelf verloochent en niet dagelijks zijn kruis op zich neemt, Zijn discipel niet kan zijn.

Bovendien, het is maar niet de vraag of en in hoeverre wij getuigen kunnen wórden. Die vraag is reeds lang beantwoord. Jezus heeft niet gezegd, dat wij moeten proberen getuigen te zijn. Hij heeft slechts gezegd, dat wij getuigen *zijn*. Ons gehele leven, iedere handeling, iedere actie, iedere associatie met anderen, is al een getuigenis. Of wij het zo willen of bedoelen, doet aan dit feit niets af. Dit kan een benauwende gedachte zijn. Het betekent zoveel, dat uit wat wij zijn of doen, een beeld van Jezus wordt afgelezen. De vraag is niet zozeer of wij getuigen zijn, de vraag is of het beeld, dat de mensen uit ons leven, uit onze handelingen en uit onze associaties van de Christus krijgen, een scherp beeld, een vaag beeld of zelfs een verkeerd beeld zal zijn. Maar een beeld krijgen zij. En dit betreft niet alleen ons persoonlijk leven, het heeft eveneens betrekking op ons gemeenschappelijk leven als kerk of als organisatie.

Terecht spreekt de outline van een "neglected" gebied. Wij hebben wel meermalen met elkaar over deze en dergelijke onderwerpen gesproken, maar dat is het nu juist. Wij hebben er *met elkaar* over gesproken, maar wij hebben er niet in gezien, dat deze onderwerpen de spreekbuizen dienen te zijn, waardoor wij de naam van Christus uitroepen over de wereld.

Wij zijn de commissie van vier, die voor de outlines zorgdraagt, dankbaar, dat zij dit onderwerp een plaats gegeven heeft in de rij. Het is zeer nodig, dat wij ons bezinnen over deze punten. Indien wij ons hierin verdiepen, zullen wij niet alleen onder de indruk komen van het enorme terrein dat voor ons ligt, maar tevens tot de overtuiging dat wij op vele punten nog beginnen moeten.

D.F.

Canada's landerijen rusten onder de sneeuw

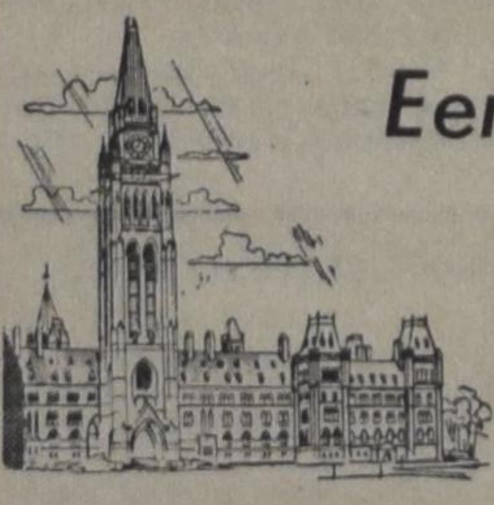

Een beschouwing UIT OTTAWA

(Van onze speciale verslaggever)

(Can. Scene)—Sinds enkele weken is het Lagerhuis terug van een maand vacantie. Het voornaamste resultaat tot voor de vacantie was: geen winterverkiezing. Afgezien daarvan is er hoegenaamd niets bereikt. En hoe kan het ook anders Symbool van de rusteloosheid en besluiteloosheid van het volk waardoor het in Juni werd gekozen, kon het 25ste parlement weinig meer doen dan angstvallig haar mandaat vasthouden. Toen het eind September voor het eerst bijeenkwam was het land net door een netelige financiële crisis geweest en was er dringend behoefte aan een solide wetgeving, die de malaise in de wortel zou aantasten. Daarvoor was een objectieve bestudering van de oorzaak van deze plotselinge belangstelling voor de Canadese dollar nodig en een politieke overeenstemming over de economische maatregelen, die genomen dienden te worden om deze chronische onevenwichtigheid in onze handel, die de eigenlijke oorzaak was van de financiële crisis, voor de toekomst te corrigeren. In plaats van eensgezind deze zware taak aan te pakken gaven alle vier partijen er de voorkeur aan elkaar met nodeloos geharrewar zwart te maken met het oog op een evenuele komende verkiezing. Daardoor was onze zo labiele regering genoodzaakt te doen alsof onze economie i.p.v. een zorgenkind te zijn, stralend van gezondheid was. En om dit te kunnen volhouden kon ze niet met werkelijk afdoende maatregelen op de proppen komen. De liberalen, wier voornaamste doel was om de regering zo snel mogelijk tot aftreden te dwingen, wisten niet anders te doen dan onze economische moeilijkheden verschrikkelijk te overdrijven en ze dan allemaal op rekening van de conservatieven te schrijven. De oneerlijkheid van deze aanval en de onmogelijke situatie waarin de regering zich bevond leidden tot een intensief, kleinzielig en partijdig gekibbel, dat het parlement ten enen male ongeschikt maakte om de nationale problemen het hoofd te bieden.

Dit eindeloos politiek gekibbel werd verergerd door twee botsingen van reuzen-formaat op het internationale front, waardoor de schrikbarende ontoereikendheid van onze defensie en onze buitenlandse politiek en het hebzuchtige opportunisme van onze handel op het buitenland in het licht werden gesteld. Slechts de algemene onwetendheid van alle partijen betreffende de recente wereldproblemen spaarde het gouvernement voor de toorn van een verenigde oppositie.

Gelukkig voor de Conservatieven zijn de Liberalen en de Socreds even vaag betreffende de defensie, terwijl de New Democrats zelfs de politiek van afwachten en toekijken nog wat te gewaagd vinden. Gedurende de vacantie is er nu verandering gekomen in het Liberale kamp en hebben ook de jongere Conservatieven een duidelijker geluid laten horen.

Wat onze buitenlandse handel betreft kwam de enige critiek op onze reusachtige uitvoer van tarwe naar communistisch China van de zijde der Socreds, terwijl de liberalen, toegejuicht door de N.D.P.'s zelfs alle moeite deden om lof aan zichzelf toe te zwaaien voor deze dwaze situatie.

In een streven om toch iets te doen wat indruk zou maken, trachtte de regering in de behoefte aan economische plannen voor de toekomst te voorzien, door het oprichten van twee nieuwe instituten, een National Economic Development Board en een Atlantic Development Board. Daar beide slechts adviserende macht hebben hangt het van de regering af of ze vruchten zullen afwerpen. Bovendien zal de NEDB hoogstwaarschijnlijk haar meeste energie verspillen in een wedijver met de reeds bestaande National Productivity Council, terwijl het salaris van de voorzitter van het ADB ($3.000 per jaar) wijst op een weinig serieuze houding ten opzichte van het gehele plan.

Alle andere maatregelen tot dusverre genomen, zijn van weinig belang, met uitzondering misschien van de verdubbeling van het uitvoercrediet, dat het tamelijk succesrijke streven van de minister van handel om de export te bevorderen, probeert te steunen.,

Blijkbaar bezorgd door de toenemende critiek op haar schamele verrichtingen, besteedde het parlement onlangs twee dagen aan "soul searching".

Tijdens het langdurig debat over "hoe men weer op het rechte spoor kon komen" bleek maar al te duidelijk wat er in de practijk ontbreekt . . . nl. de bereidheid van de vier partijen om samen te werken. Het voorstel van de Prime Minister om de vergadertijden te verlengen werd verworpen; een ieder wist, dat een dergelijk "middel" de reeds onvergeeflijke oorlog tussen de partijen slechts zou rekken.

En zo eindigde de laatste samenkomst voor Kerst, waarin het Glassco Report, waarin de bureaucratische verspilling en de inefficientie van het federale systeem aan de kaak werden gesteld, met een schuldig geweten aan alle kanten .Zelfs zonder de ophef over de onbekwaamheid van onze vertegenwoordigers op een vergadering van NATO officials in de pers, heeft zich in de gedachten van het volk een beeld ontwikkeld over de kwaliteiten van de partijen en over de verantwoordelijkheid, die is tentoongesteld, die hen in een volgende verkiezing veel kwaad kan berokkenen.

Dit alles is gedeeltelijk te wijten aan de gewoonten van de Conservatieven en de Liberalen om steeds weer terug te komen op oude zaken, terwijl nieuwe problemen schreeuwen om aandacht. Is het een wonder dat de jongeren aan beide kanten in het Lagerhuis uit beginnen te zien naar nieuwe leiders? En het zou niemand verbazen als een groot gedeelte van de kiezers soortgelijke gedachten had.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Een tocht naar Efeze (3)

Ongeveer een kilometer ten Noorden van de ruïnes van Efeze, ligt het plaatsje Seljuk, wat ook wel de nieuwe naam voor Efeze genoemd wordt. In feite omvatte de stad Efeze een groot gebied waarin zowel Seljuk als de tegenwoordige opgravingen gelegen zijn. Het is bekend dat het oude Efeze was gebouwd om de tempel van Artemis en later naar verschillende kanten werd uitgebreid. De plaats waar de tempel gestaan heeft ligt aan de rand van het tegenwoordige Seljuk.

Seljuk is een plaats van ongeveer 9000 inwoners, waarvan de vrouwelijke bevolking practisch nog geheel in haar typische klederdracht loopt.
Bontgekleurde doeken sieren hun hoofd en wijde broeken fladderen om hun benen. Zij zijn gewend aan vreemdelingen in hun dorp en zijn daardoor iets minder bedeesd en niet zo terughoudend als op andere plaatsen vaak het geval is. Een enkeling wil zich laten fotograferen, maar over het algemeen boezemt het boze oog van de camera hun nog angst in.

Ondanks dat het eind October is, is de zomerse warmte nog verrukkelijk en zomerkleding vericht dan ook goede diensten. De bloemen in de tuintjes staan volop in bloei. Dahlia's en rozen geven fleur en kleur aan de plaats en het geheel van de omgeving is heerlijk groen. Het milde klimaat en wat regenval in najaar en winter, komen de landerijen ten goede. Kleuters rennen op blote voetjes door de goten van de waterafvoer, of wassen zich bij één der dorpsfonteinen, nadat ze zich eerst volgesmeerd hebben met modder.

Een oplopende weg voert over hobbelkeien naar de basilica van Johannes, gelegen in de nabijheid van de oude citadel, die nu nog door de Turkse militairen gebruikt wordt. Oook dit is een kerk van enorme grootte geweest, die in de zesde eeuw werd gebouwd tijdens de regering van Justinius, die ook de tegenwoordige Aya Sophya in Istanbul liet bouwen. Verschillende zuilen en marmer van de toen reeds verwoeste Artemis tempel, werden ook hier gebruikt. Eveneens volgens overleveringen, is deze kerk gebouwd over "het graf van Johannes". Reeds in de tweede eeuw had men er een kapelletje overheen laten bouwen. De grote basilica werd in de 14e eeuw gedeeltelijk verwoest door een aardbeving en later bij een vijandelijke inval, tot een ruïne gemaakt. Eerst in 1926 werd bij de opgravingen opnieuw het "graf" van de apostel Johannes teruggevonden. Momenteel is men met financiële steun van de Ephesus Society van de University of Michigan bezig met de restauratie van de kerk, welke restauratie slechts voor een klein deel is uitgevoerd.

Een grote poort die toegang verschaft tot het interieur, is gerestaureerd. Prachtige witte zuilen rijzen weer ten hemel en het is imposant om deze in hun oude trant te zien. (Foto I). Ook in de resten van deze kerk is het marmeren doopbekken weer blootgelegd. Van onbeschrijfelijke pracht is het marmeren vlak dat naar het vroegere altaar leidde. In het midden ervan is een verhoging aangebracht, waaronder "het graf van Johannes" zich bevindt (Foto II). Een luchtkoker is in de vloer gemaakt om tevens wat licht door te laten en even verder is een afgegrendelde ingang die naar de rustplaats leidt. Een gids voerde ons de plm. 50cm. brede trap af en lichtte ons bij met een sigaretten-aansteker om de tombe van Johannes te laten zien. Het gevolg was dat we in een duisternis staarden en niets konden ontdekken, maar natuurlijk namen we aan dat de sarcophaag daar inderdaad aanwezig is.

De kerk was een kruiskerk en had de afmetingen van 120 x 40 meter Evenals op zovele andere plaatsen waren ook hier sommige

(Vervolg op pag. 4)

I. Johanneskerk in Seljuk (Efeze). In restauratie door Ephesus Society, University of Michigan, U.S.A.

II. Marmeren plaat over het graf van Johannes in de Jahannes Basilhen in Seljuk (Efeze).

Eens,

HEEL LANG GELEDEN . . .

De afstand van ons huis naar school bedroeg 20 minuten, maar wij namen er in de morgen althans altijd een goed half uur voor, tot vreugde van mijn moeder die ons dus nooit 's morgens hoefde aan te sporen om de deur uit te gaan. Voor een lange tijd moet ze wel in de waan verkeerd hebben dat leergierigheid ons zo vroeg de deur uitlokte. Ze had het echter finaal bij het verkeerde eind, maar we zorgden er wel voor dat de ware reden van ons tijdig weggaan voor haar verborgen bleef.

Op weg naar school n.l. passeerden we een kleine bakkerswinkel waarvan in het eenvoudige etalagetje het verse brood uitgestald lag, knappend en aanlokkelijk. Ofschoon we net een stevig ontbijt achter onze kiezen hadden, had dit verse, warme brood toch een onweerstaanbare aantrekkingskracht op ons. Dit des temeer daar het een bijzonder soort brood was. Thuis kregen we grof gebakken tarwebrood en twee witte sneetjes per maaltijd. Het wittebrood dat onze bakker bakte had zonder uitzondering een zwart verbrande en glimmende korst, die we tot de laatste kruimel moesten opeten. Vanwege zakelijke verplichtingen was mijn moeder gedwongen om deze door ons verfoeide bakker tot leverancier te houden. Het brood echter dat Lange Trem uitstalde — Lange Trem was de bijnaam van de bakkersvrouw — was rond en langwerpig, terwijl lange sliertten gebakken deeg als guirlandes over het brood liepen. Vooral die ronde, lichtbruine en glanzende deegrolletjes fascineerden ons. Toen we dan ook op zekere dag met onze neus op de winkelruit gedrukt stonden en zagen hoe Lange Trem een paar korstjes van een brood liet vallen, was Hein er als de kippen bij. Hij stoof de winkel in en vroeg Lange Trem — een spichtig en sproeterig vrouwmens — beleefd of hij ze mocht hebben. Het mocht. Sedert die tijd wachtten wij het lot niet meer af, maar maakten het als een gewoonte om even de winkel in te wippen om te vragen of er nog "afgevallen korstjes" waren. Lange Trem zei nooit veel. Ze was een vrouw van weinig woorden, maar gelukkig wel van de daad. Er waren altijd wel wat korstjes op de broodplanken te vinden en als er niet genoeg waren, plukte ze er eigenhandig wat van wat broden af. Gewapend met de reepjes korst trokken we dan eendrachtelijk de winkel weer uit. Na verloop van twee dagen sloten twee buurkinderen, Alie en Evert, zich bij ons aan om "aren te lezen". "Meer dan vijf kan ik er niet hebben," was het enige commentaar dat Lange Trem leverde toen we achter elkaar op een rij haar nauwe winkeltje binnen kwamen. Dag na dag, week na week, maand na maand gingen we 's morgens al korstjes knabbelend naar school. We wisten natuurlijk drommels goed dat deze "bedelarij" door onze ouders ten strengste afgekeurd en verboden zou worden, dus hielden we er wijselijk onze mond over dicht.

De korstjes-bedelarij ging zo goed dat Hein met een innemend voorstel kwam: "Laten we uit school langs Varkenspoot" gaan en een stukje worst vragen." Varkenspoot was de slager op onze schoolweg. Het was een gemoedelijke man, die zelfs niet boos werd als hij bij zijn bijnaam genoemd werd. Niemand bedoelde dan ook iets kwaads met de naam "Varkenspoot".

Hein's voorstel vond bijval. Omstreeks 12 uur waagden we die dag onze eerste aanval. Er waren maar twee klanten in de winkel en toen Varkenspoot ons verzoek hoorde, kreeg hij schijnbaar schik in het geval. "Niks voor niks," was zijn antwoord. "Dan moeten jullie eerst wat voor me zingen. Ga daar maar zitten." Tegen de muur stond een lange witte bank waarop we met ons vijven plaats namen. Het duurde even voordat we het over ons zangnummer eens waren, daar we in verschillende klassen zaten en dus niet dezelfde versjes kenden. Maar "Opent Uwe mond" was bekend genoeg en leek ons zelfs wel toepasselijk. We kregen een warm applaus en elk een stuk worst, terwijl wij van onze kant toezeiden de volgende dag terug te komen. Dat deden we dan ook. Hele repertoirs zongen we samen op die bank af. Soms zongen we Kerstversjes in Juni en 'Uren, dagen, maanden, jaren' in Maart, maar onze beloning bleef nooit uit. Soms deden we extra ons best en dan zong Hein, die een goede en zuivere stem had, tweede stem. Dan kreeg hij een extra groot stuk worst.

Onze faam moet wel verspreid geweest zijn, want het viel ons op dat steeds meer mensen juist om 12 uur bij slager Varkenspoot hun inkopen kwamen doen. In dit geval waren we blij dat onze moeder een andere slager had, die gelukkig precies de andere kant uitwoonde. Want ook dit "worstjes-zingen" zou weinig genade in haar ogen gevonden hebben.

En toen, op zekere dag, was de bal aan 't rollen! We hadden 's morgens onze korstjes gehad en uit school ons eindje worst als beloning voor het tweestemmige "Als ge 't kruipend wormpje ziet, o vertrap, vertrap het niet..." en zaten thuis om de dis vergaard, toen mijn vader Hein plotseling vroeg: "En hoelang is dat spelletje nu al aan de gang?"

"Spelletje, spelletje," herhaalde Hein om tijd te winnen, terwijl hij vlug een hap eten in zijn mond stopte om het antwoord op de volgende vraag schuldig te kunnen blijven. "Wat bedoelt U, Pa?"

"Wat ik bedoel is dit: hoelang gaan jullie met je kornuiten nu al naar Hardeman om er de korstjes van het brood te eten?"

Hein kauwde behoedzaam zijn eten en fronste zijn voorhoofd alsof hij in de verste verte niet wist waar Pa het over had.

"Eet je mond leeg en antwoord me." Er klonk nu ongeduld en een zekere dreiging in Pa's stem. Hein keek hulpeloos naar Jaap en mij, maar ons weifelend gezicht maakte hem niet veel wijzer.

"Ik denk ruim twee weken, Pa," flapte hij er toen uit.

"Twee weken! Twee jaar bedoel je zeker," baste Pa. "Van nu af aan is dat gebedel uit, verstaan jullie? Jullie moesten je schamen om langs de huizen te lopen schooien voor een korst brood. Je krijgt hier thuis toch wel genoeg, niet?"

Hein liet zijn korstjes niet zomaar gaan. "We gaan alleen naar Lange Trem... voor korstjes, "liet hij er haastig op volgen, bang om onze bezoeken aan Varkenspoot te verraden. "En Lange Trem gooit die korstjes anders toch weg, want ze vallen meestal op de grond of op de plank."

"En ze vindt het helemaal niet erg als we ze komen vragen," zei Jaap overredend.

"En we doen haar geen overlast aan," voegde ik er aan toe, een woord gebruikend wat ik van tante Amalia opgepikt had.

"Dat kan me allemaal niets schelen, van nu af aan verbied ik jullie daar binnen te gaan. Wij zijn geen klanten van hen en bovendien is ze zo rood als een kreeft."

"Dat is niet weer!", protesteerde ik fel. "Lange Trem ziet altijd bleek, haast net zo wit als het brood. En ze...."

"Met rood bedoel ik dat ze socialiste is, nog meer dan haar man. Dat strookt niet met onze beginselen, Lorre. Je bent nog te jong om dat te snappen, maar zolang je mijn verbod om daar ooit weer te gaan bedelen maar snapt, is het goed."

Met deze woorden nog in onze oren, stonden we de volgende dag op Alie en Evert te wachten, die nu alleen bij Lange Trem binnen gingen. Toen ze eruit kwamen, had ieder een heel bosje korstjes in de hand en deelde die ijverig onder ons uit. "Ze vroeg waarom jullie niet meer binnen kwamen en toen heb ik gezegd dat jullie vader dat verboden had," zei Evert. "En toen zei ze dat ze ons dan wel de korstjes voor jullie zou geven in het vervolg," voegde Alie er aan toe.

Lange Trem steeg opnieuw met sprongen in onze achting. "Maar zou Pa dit wel goedvinden?" vroeg Jaap aan Hein en mij. "Ik denk van niet," antwoordde Hein naar waarheid, "maar Pa heeft ons verboden om de winkel binnen te gaan, nou, dat doen we toch niet meer?"

Toch bleef een schuldgevoel ons knagen. De volgende dag herhaalde het gebeuren zich precies zo. Toch smaakten de korstjes lang niet meer zo lekker als eerst.

Toen dit drie dagen zo doorgegaan was, stelde Hein voor om maar helemaal van de kors[illegible]es af te zien. "Weet je wat [illegible]en moeten? Nog één k[illegible]aal naar binnen om ha[illegible]anken, dat zal Pa nie[illegible]nden."

"En dan nem[illegible] we wat bloemen mee uit de tuin om in de winkel te zetten," zei ik.

"Met onze namen op een papiertje erbij," viel Alie bij.

En zo gebeurde het. De volgende dag stapten we voor het laatst de kleine bakkerswinkel binnen. Hein deed het woord, ik overhandigde de bloemen en Alie het papiertje met onze namen en de woorden: "Voor al de lekkere korstjes."

Lange Trem, die nooit meer zei dan het hoognodige en ondanks haar vrijgevigheid altijd wat stuurs en afgemeten keek, leek opeens een ander mens. Er stonden tranen in haar ogen en voor het eerst zagen we dat ze eigenlijk een lief gezicht had.

"Ik zal jullie erg missen, kinderen," zei ze, terwijl ze ons om de beurt over het hoofd streek. "Maar al komen jullie niet meer, we blijven vrienden, hè?"

Diep onder de indruk gingen we de winkel uit. "Lange Trem huilde bijna," zei Evert en er klonk diep ontzag in zijn stem.

Toen we 's middags uit school kwamen, biechtten we alles op aan onze ouders.... ook dat we nog een paar dagen van de verboden korstjes gegeten hadden. Maar Pa was niet boos. "Jullie hebben juist gehandeld, kinderen, door haar te gaan bedanken. Ik wist niet dat ze zo op jullie gesteld was. Ik was eigenlijk bang dat ze jullie maar vervelende lawaaischoppers vond. Ze is nooit erg opgewekt en helemaal geen kinderen gewend."

"Misschien vond ze het daarom juist fijn dat jullie kwamen, omdat ze zelf nooit kinderen gehad heeft. Maar iedereen dacht altijd dat ze nooit kinderen wilde hebben omdat ze zo stug en afwerend was. Waarschijnlijk heeft iedereen zich vergist en heeft ze juist veel verdriet omdat ze nooit kinderen gekregen heeft," zei Mam bedachtzaam.

"Zou je niet zo nu en dan een extra broodje kunnen gebruiken uit haar winkel?", vroeg Pa. "Zo'n broodje met korstjes erop b.v.?"

"Dan zou ik er toch minstens twee moeten hebben voor elke Zondag. Maar wie zou ze moeten gaan halen bij haar?", antwoordde Mam langzaam. "Ik heb daar echt geen tijd voor."

We stieten een Indianengehuil uit. "Wij natuurlijk! Hoera!"

Sedert die tijd gaan we alle vijf 's Zaterdagsmorgens naar Lange Trem. Vier broden kopen. Twee voor ons, één voor Alie thuis en één voor Evert en het duurde niet lang of we waren niet alleen kind in de bakkerij, maar ook in haar huis.

Door de week echter bleven we trouw onze versjes zingen voor Varkenspoot. Per slot was dit geen bedelen. Wij betaalden de worst immers met Psalmverzen en Vaderlandse liederen?

LORRE.

JAN FABER

Nu Manager van

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal)

Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

HOLLAND LIFE

INSURANCE SOCIETY LIMITED

HOLLAND LIFE BUILDING

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN VOLDOENDE VERZORGD?

SPAREN IN BUDGET OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP EEN ONZER KANTOREN IN

Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

Mannenpraat

Mijnheer de Redacteur,

In C.C. van 7 Dec. jl. las ik onder mannenpraat een artikel van Rev. Mulder van Chatham. Gaarne wil ik daarover enkele opmerkingen maken, al ben ik er mij van bewust dat het een waagstuk is.

Rev. Mulder schrijft over mannenvereniging en kerkelijke vergaderingen. Zelf ben ik al jaren lid van een mannenvereniging zowel in Canada als in Nederland. Tevens ben ik tijdens ons ruim 11-jarig verblijf in Canada meerdere malen als afgevaardigde ter classisvergadering geweest.

Helemaal onbekend met de gang van zaken op dergelijke vergaderingen ben ik dus niet.

Op de mannenvereniging is de deelname aan de bespreking algemeen. Zijn dat nu allen leden van een kerkeraad? Ik heb dat nog nooit meergemaakt. Een klein percentage van de kerkeraadsleden bezoekt de mannenvereniging.

Rev. Mulder schrijft dat de leden van de kerkeraad op de mannenvereniging getraind moeten worden om te kunnen spreken op kerkelijke vergaderingen. Meestal voeren onze predikanten het woord en de ouderlingen afgevaardigden zwijgen, aldus de geachte schrijver. Wat het laatste betreft ben ik het met Rev. Mulder eens.

Van training op de mannenvereniging blijkt dus weinig. Maar is voor Rev. Mulder het niet-getraind-zijn de oorzaak dat de ouderlingen zwijgen op de classisvergaderingen? Ik ben daar niet zo heel zeker van.

Wordt het zwijgen niet meer veroorzaakt door het feit dat de ouderlingen niet in de gelegenheid zijn zich in de te behandelen zaken in te werken? De dominees hebben daartoe meer gelegenheid door het feit, dat zij de commissies vormen, die heel wat zaken bespreken alvorens deze op vergaderingen ter sprake komen. Voor dergelijke commissies komen ouderlingen niet in aanmerking.

Hetzelfde verschijnsel ziet men ook wel op kerkeraadsvergaderingen .De predikant krijgt een groot gedeelte der ingekomen stukken toegestuurd of worden hem door de scriba ter hand gesteld voor de vergadering.

De kerkeraadsleden moeten tijdens de behandeling van soms belangrijke zaken op korte termijn een mening vormen, en zijn dan ook niet altijd in staat direct het woord te voeren.. Het gevolg is, dat de praeses veel aan het woord is. Dit is geen gevolg van te weinig training op de mannenvereniging.

Een andere reden voor het zwijgen op de classisvergaderingen is m.i. het feit, dat onze predikanten op elke classisvergadering aanwezig zijn; soms twee uit één gemeente, terwijl in vele gevallen de ouderlingen bij toerbeurt worden afgevaardigd en soms maar éénmaal in één zittingsperiode (3 of 4 jaar) ter vergadering aanwezig zijn. Hoe kan hij dan aan de bespreking deelnemen? Hij voelt zich als een vreemde eend in de bijt, al is hij dan ook jaren lid van een mannenvereniging en doet geregeld mee aan de bespreking.

Rev. Mulder schrijft, dat we bezig zijn dominocratie in de kerkzaken te stimuleren, door de meest stilzwijgende houding der ouderlingen afgevaardigden. Dit is voor deze scribent niet zeker. Ik zou de vraag aan Rev. Mulder willen stellen: is het niet mogelijk, dat onze predikanten ook eens bij toerbeurt gaan? Of is dit niet in het belang can ons kerkelijk leven?

Misschien kan deze vraag op de mannenvereniging worden behandeld, maar ik doe de vraag thans onder Mannenpraat.

Bayfield, Ont. D. Bruinsma

Repliek

Br. Bruinsma heeft een waagstuk ondernomen en daar ben ik blij mee. Hij toont te weten wat mannenpraat is en laat zich de kaas niet van het brood eten door een dominee.

Hij is lid van kerkeraad, mannenvereniging en is afgevaardigd geweest naar verschillende classes. De broeder doet echter precies wat ik van hem vroeg: Breng het maar eens onder woorden en zeg maar eens wat je er van denkt; dat gezwijg helpt niets.

Hij is het niet met mijn visie eens en dat is niets erg. Overigens wilde ik niet de indruk geven dat alle leden van de mannenvereniging leden van de kerkeraad zouden zijn of omgekeerd. Het is echter een unieke gelegenheid om zijn standpunt te leren formuleren en dat gaat deze broeder niet slecht af. Zou zijn mannenvereniging daarvoor geen crediet mogen hebben. Ik geloof van wel.

De broeder klaagt dat voor vele commissies ter classis ouderlingen niet in aanmerking komen, alleen maar dominees, die dus automatisch meer ter zake kundig zijn. Dat lijkt me wat te bout gesproken. Ik heb nog nooit in een commissie gezeten of er waren een of meer ouderlingen vertegenwoordigd.

Dat verschijnsel constateert de broeder op de kerkeraad ook. Nogmaals, niet bij mijn weten.Alle correspondentie komt bij de scriba en ik heb geen voorrang over andere broeders wat inzage betreft. Als praeses ben ik maar zelden aan het woord, vergeleken bij andere sprekers. Ik begeer het ook niet anders en ik wil datzelfde ook graag op de classis zien. Om dat te stimuleren wil ik dus graag de mannenvereniging inschakelen om de dominocratie te voorkomen.

Art. 41 van de Kerkenorde zegt dat een predikant en een ouderling zullen worden afgevaardigd naar de classis. Dat kan dus slecht veranderd worden en dat hoeft ook niet. Zolang alles maar in het werk wordt gesteld om die ouderling te bekwamen voor zijn taak ter classis.

Een goede mogelijkheid is om die ouderling eerst een keer als observer te laten gaan naar de classis en de volgende keer als delegaat. Dan is hij ook geen vreemde eend in de bijt. Dat lijkt me van groot belang voor ons kerkelijk leven, alsook mijn verzoek om dit eens op de mannenvereniging te bespreken. Wat de broeder met mij eens is. Maar deze scribent wil graag zijn mening inruilen voor een betere, zolang art. 41 maar blijft staan. Spreekt U er eens over?

Rev. Mulder

(Alle correspondentie voor deze rubriek te richten aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.)

WERELDMACHT OLIE

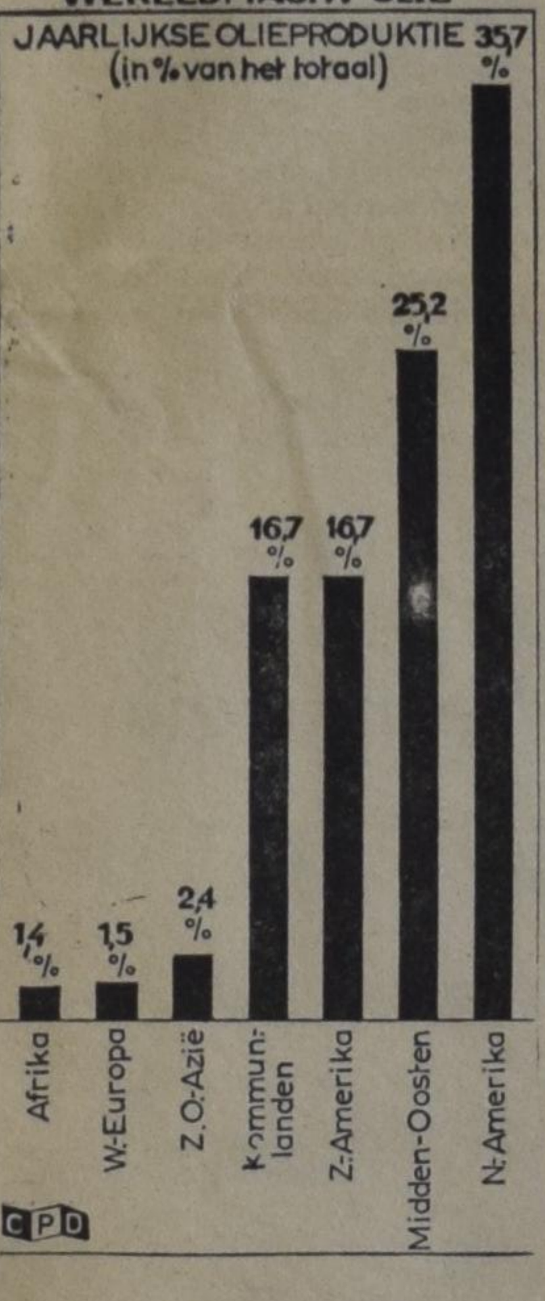

RECORD IN DE OLIE

Er is een record gevestigd. Voor de eerste maal in de historie heeft de petroleumindustrie meer dan 1 miljard ton aardolie geproduceerd! Het Midden-Oosten en Noord-Amerika zijn hierbij de belangrijkste leveranciers geweest. In onze grafiek geven wij een indruk van de verdeling van de "wereldmacht" olie. De communistische landen produceren aanzienlijk minder olie dan de andere gebieden van de wereld.

Aangezien de communistische landen echter veel minder olie nodig hebben dan de Westerse landen, is hun olieproduktie ruim voldoende voor de eigen behoefte en kunnen zij ook olie uitvoeren. Dit laatste is nu niet direct in het belang van het Westen, want men produceert reeds meer olie dan men nodig heeft. In tien jaar heeft men kans gezien de wereldproduktie te verdubbelen en dat heeft tot gevolg dat er thans een overproduktie van aardolie is. De vraag naar olie stijgt regelmatig, maar deze grotere vraag is niet in verhouding tot de enorme produktie. Niettemin blijft men produceren want een vermindering van de produktie is niet zonder gevaar voor de positie van de grote maatschappijen.

Men hoopt dat over een klein aantal jaren de toegenomen vraag naar aardolie tot resultaat zal hebben dat de huidige overproduktie van aardolie tot het verleden zal behoren.

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE

FINA STATION

1590 MAIN ST. W.

Hamilton

JA 9-7944

of

FU 3-7380

Zondags gesloten.

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

•

LICENSED MUNICIPAL AUDITOR

•

96 EXMOUTH STREET

ED 7-8559

SARNIA, ONT.

BOOK BULLETIN No. 21 HALLEY'S BIBLE HANDBOOK
23rd printing - $4.29

Halley's Bible Handbook *has had an amazing history and has become famous all around the world.*

It is the book that originated in the conviction that everyone ought to read the Bible daily, and it grew to become accepted as a standard Biblical study guide in hundreds of schools.

It is the book that started as a small give-away booklet of 16 pages and has grown into a 968-page "world almanac" of Biblical information used regularly by hundreds of thousands —laymen as well as teachers and ministers. This is the fourth printing of the 22nd American edition of Halley's Bible Handbook. It brings to 1,200,000 the total number of copies that have been printed since its beginning in 1924.

This remarkable circulation total includes foreign language editions in Spanish, Japanese, Korean, and other tongues. Portuguese, Italian and Greek editions are now in process.

Halley's Bible Handbook contains more biblical information than any other book of its size. It has been a continuous best-seller through the years and is heartily endorsed by Christian leaders and magazines everywhere.

PHONE 637-2151 *Aanbevelend, Gerry Denbok*

Burlington Book & Bible House

Mail-Order Dept. Box 381 — Burlington, Ontario

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

UIT DE VOLLE SCHOENENDOOS

Sjonge, jonge, waar ik nu aan begonnen ben is geen kleinigheid! Katrien heeft de schoenendoos naast me neergezet met de opmerking: — Zorg dat ie leeg komt! Zoals reeds eerder vermeld, bezit ik een schoenendoos, waarin ik mijn correspondentie bewaar. De brieven, die zo nu en dan binnenkomen naar aanleiding van mijn stukjes komen in de doos, om ter hunner tijd daaruit gehaald te worden ter beantwoording. Nu doe ik dat niet graag, die brieven beantwoorden, want het is raar, maar de meeste letteren komen van mensen, die om een of andere reden boos op me zijn, mij verwerpelijk achten gelijk een ketter of in ieder geval het niet met me eens zijn. Als je daarop moet ingaan, is het al gauw zo, dat je jezelf gaat verdedigen en verklaren, wat dikwijls hier weer op uitdraait, dat de misverstanden en de verwijdering nog groter worden. Of niet soms?

Mensen, Arie Dof weet het maar al te goed, dat hij in zonden ontvangen en geboren is en dat hem daarom niets menselijks vreemd is. Dat betekent in dit verband, dat hij de boze lucht kan gevoelen, om de tegenstanders en de critici met sterke woorden en krachtige termen te lijf te gaan met de bedoeling — die haast nooit wordt bereikt — om hen allen te doen verstommen. Het betekent ook, dat het te verwachten is, dat Arie's stukjes niet altijd even geslaagd zijn en dat hij wel eens een steekje laat vallen. Och, vergeef het hem dan! Hij is ook maar een mensenkind en een timmerman van vlees en bloed!

Wanneer ik nu mijn lange neus (ja, zelfs op de bekentenis, dat ik een lange neus heb, wordt door een der schrijvers critiek geleverd!) — wanneer ik nu mijn lange, doch welgevormde, neus in mijn schoenendoos steeks en daarin al die brieven zie van mensen, die het met me oneens zijn, dan schieten mij tot mijn vertroosting de woorden te binnen van onze dominee, die er ook nogal eens van langs krijgt, maar er wonderbest tegen kan: — Arie, ik denk altijd maar weer: de grote meerderheid, die het met je eens is, houdt zich doorgaans stil, maar de critische mensen laten zich altijd weer horen. Daardoor lijkt de critiek veel ergen dan ze is. Ze klinkt alleen maar harder!

En nu met de doos aan de gang! In de eerste plaats is er een brief van een broeder uit het verre Ontario, die meent, dat ik me een poos geleden heel onvriendelijk heb uitgelaten over de mensen in Ontario. Ik had verteld, dat onze vriend Dirkhof voor zaken in Ontario was geweest en daar tot zijn grote plezier had gehoord, dat Arie niemand anders was dan die en die. Naar aanleiding daarvan heb ik toen wat gezegd over roddelende mensen in Ontario. Maar heus, Mr. D.V., ik heb helemaal niet gezegd, noch bedoeld te zeggen, dat alle mensen in Ontario zo slecht waren. Ik heb integendeel alle bewondering voor de mensen daar en voor die provincie, al voel ik me beter thuis in de west. Het was alleen maar zo, dat het praatje niet hiervandaan kwam, maar uit uw provincie, vandaar dat ik Ontario noemde.

Nog hartelijk bedankt voor uw fijne brief en uw woorden van waardering. Dat vind ik altijd zo mooi, wanneer het onder ons niet alleen critiek is, maar wanneer critiek en waardering samengaan. Zo hoort het!

Een tweede brief: Hij komt van een broeder F. uit B.C., die er aanstoot aan neemt, dat ik onlangs heb beweerd, dat we ons niet al te veel moeten aantrekken van critiek in de kerk, maar positief moeten doorbouwen. Hij is bang, dat in deze woorden een zekere gezapigheid en zelfgenoegzaamheid zit, die gevaarlijk is voor de kerk en het geestelijk leven. Nu, als ik uw sympathieke brief lees, Mr. F., moet ik u zeggen, dat ik het roerend met u eens ben. Als er één ding is, dat dynamiet is onder het gebouw van de kerk, dan is het wel onze zelfverzekerdheid en geestelijke hoogmoed! Daardoor verstenen we en verkouden we! U hebt het zo raak gezegd in uw brief: "We lopen zo vaak met volle handen naar God, en het orgel zet in: Nothing in my hands I bring . . ." Ik ben heus niet tegen alle critiek, maar wel juist tegen dat soort critiek, dat voortkomt uit die ijzige zelfvoldaanheid en onpasselijk makende eigengerechtigheid!

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Nog een aanhaling uit uw brief: "Maken wij anderen jaloers? Wordt van ons gedacht: Wat hebben die mensen toch, wat is er voor moois in hun leven dat hen zo blij maakt? Nietzsche zei, **dat hij misschien wel in Christus' verlossing zou geloven, als de Christenen er wat verloster uitzagen."**

Katrien, die over mijn schouders meeleest, zegt: — Dat is een goede aanhef voor de beantwoording van die brieven over het lachen....

Ik antwoord haar, dat dat de bedoeling ook is. We zijn het dus goed met elkaar eens. Mijn echtgenote klopt me bemoedigend op de schouder en verdwijnt naar haar domein, de keuken. Ik kan in alle rust weer verder pennen.

En ja, daar zit ik met een vracht brieven. Ze gaan allemaal over het blijkbaar meest besproken stukje, dat ik ooit in mijn onnozelheid geschreven heb: "Lachers gevraagd". Thans lach ik geenszins. Ik kijk bedrukt en diep verslagen. Er is echter een lichtpunt in de smartelijke duisternis: Ons aller vriendin Saskia, die zelf geschreven had over de wenseljkhed van meer blijdschap en vrolijkhed in onze kringen, heeft ook haar portie van de correspondentie gekregen over dit onderwerp! Ik las dat met een beetje leedvermaak, en Katrien, die het ook las en graag met spreekwoorden werkt, merkte op: — Gedeelde smart is halve smart.

Saskia en ik krijgen op onze hoofden, omdat wij zo luchtig het lachen hebben aanbevolen. Wat een brieven kreeg ik over dit onderwerp! Wat een mail!, gelijk de molenaar placht te zeggen na een welbestede arbeidsdag.

Diep buig ik mijn hoofd, want ik moet erkennen, dat het mij aan verstand en takt ontbroken heeft. Ik heb de fout gepleegd, dat ik er van uitging, dat al onze mensen wel zouden zijn als ik. O, fout van alle fouten, missteek der missteken! Ik had gedacht, dat de meesten onder ons net als ik in hun leven de volle nadruk leggen op het stuk der verlossing, op de rijkdom en blijheid, die we hebben in onze Heiland. Dat was verkeerd gedacht. Er zijn er onder de briefschrijvers en onder ons, die des mensen ellende meer onderstrepen en derhalve van mening zijn, dat er niets te lachen valt. Ik had daar rekening mee moeten houden. Men schrijft me: "Is er tegenwoordig zoveel reden tot lachen?.... Waar wordt nog gehoord over het treuren over de zonde?.... In de Bijbel worden de lachers niet zalig gesproken, maar de treurders, de bidders, de zoekers, de kloppers."

Volgens hen, die zo schrijven, is Arie aan het spotten geslagen, toen hij uitriep "Ha, ha!!" bij het gedenken van de geboorte van de Zaligmaker en "Hoera!" toen het over de opstanding van Christus ging.

Ook volgens andere schrijvers, die niet zoveel nadruk leggen op de ellende, gaf dat geen pas. Op zo'n manier mag je je Christelijke blijdschap niet uitdrukken. Een lezer uit B. schrijft, dat met "Ha, ha" en "Hoera" niet bepaald de blijdschap van de herders vertolkt wordt, die van de kribbe terugkeerden "lovende en prijzende God". Maar mag ik bescheiden vragen: Waarom niet? Is het zo vreselijk oneerbiedig om ons die lovende en prijzende herders — ruw volk — voor te stellen als heel gewone mensen, die in heel gewone menselijke taal uiting gaven aan hun blijdschap?

Op een dergelijke, conclusie trekkende wijze, schrijft ook iemand uit K.: Volgens hem is het wanneer we naar de kerk gaan, aldus: "Wat blijdschap smaakt mijn ziel (zonder lachen)..... en: Ik ben verblijd (zonder lachen), wanneer men mij godvruchtig opwekt....". Maar hoe kan die broeder nu zo stellig zeggen, dat al die vreugde een blijdschap is zonder lachen? Waar haalt men dat toch vandaan?

Maar ik wil er niet over redetwisten. Ik heb er een ogenblik over gedacht, om hele reeksen Bijbelteksten over te schrijven, waarin Gods kinderen worden opgeroepen, om zich te verheugen, om blijde te zijn enz. enz. Maar dat doe ik maar niet. Het is en blijft voor mij een raadsel, waarom je bij geestelijke blijdschap je gezicht in de plooi moet houden en het lachen moet reserveren voor wereldse leut en moppentapperij, maar dat zal wel aan mijn opvoeding liggen. Ik heb een zeer godvrezende vader gehad, die tegelijk een zeer opgewekt christen was en soms zo maar met een blijde lach kon zeggen: — Het is toch wat, kinderen, dat wij, slechte mensen, zo'n rijke Heiland hebben!

Het spijt me, dat ik sommigen aanstoot heb gegeven en ik trek het boete-costuum aan. Ik trek de woorden, die ergernis gegeven hebben, helemaal in, en ik vervang de woordekens "Ha, ha!" door "Hallelujah!" en eveneens het wereldse "Hoera!" door "Hallelujah!" En het is me uit het hart gegrepen!

En nu ben ik nog niet helemaal klaar met de schoenendoos, hoewel die al aardig leeg begint te worden. Ik moet het nu nog hebben over die brieven van een lezer uit K. en een lezer uit W. (M.), die het me kwalijk hebben genomen, dat ik zo oneerbiedig over het lachen in de kerk en over de ambtsdragers in de kerk heb gesproken. De lezer uit W. deelt me zelfs iets vreselijks mee: Als gevolg van mijn artikel is het ergens gebeurd, dat de ouderlingen nonchalant en met open jassen en ongekamde haren de kerk kwamen binnenslenteren, dat de jeugd der kerk bijzonder rumoerig was en dat in de dienst zomaar luidop werd gelachen !....

Ik was juist bezig, om weer in een wat opgewektere stemming te komen, maar thans verval ik weer tot somberheid. Lezer uit W., is dat nu heus waar? Moet ik deze last op mijn tanige schouders meevoeren, dat door mijn schrijven een kerkdienst verstoord is geworden? Is het mijn schuld, dat het rumoerig en ordeloos was in die bepaalde dienst? Werkelijk waar? Of ben ik nu de zondebok geworden, waarop men afschuift het gebrek aan stijl en eerbied in een bepaalde gemeente? Of was u daar goedmoedig — doch onbegrepen — wat aan het fantaseren? Ondanks het misverstand: hartelijk dank voor uw vriendelijke toon en bemoedigend slot van uw brief! Dat was fijn!

En vergeef me, als ik misschien wat al te klaar de menselijke zijde van mezelf en mijn mede-ambtsdragers heb laten zien!

Weer steek ik mijn lange — doch tamelijk sierlijke — neus in mijn schoenendoos. Hij is zowaar leeg!

Met een zucht van verlichting ieg ik mijn ballpoint neer. Nu pas dringt het tot me door, dat Katrien in de keuken aan het zingen geslagen is. Ze zingt niet helemaal zuiver, en ze galmt soms met ouderwetse draai-ommetjes. En toch klinkt het me in de oren als schone muziek. Katrien zingt lustig:

— Zingt vrolijk, heft de stem naar boven, rcehtvaardigen, verheft den Heer! ....

Arie.

OVERSTROMINGEN VERWACHT IN NEDERLAND

In Hengelo ziet men vooruit: Om overstromingen te kunnen voorkomen, als het eenmaal gaat dooien, is men reeds nu druk bezig grote hoeveelheden zakken met zand te vullen, die later, indien nodig, op kritieke punten ingezet kunnen worden.

Alberta heeft klinieken voor het gewas

(Can. Scene) — De streeklandbouwkundigen in Alberta, die als plaatselijke consulenten voor de boeren dienst doen, wanneer er problemen met het gewas ontstaan zijn in dienst van het provinciale departement van landbouw. Zij kunnen thans een snel antwoord vinden op allerlei soorten landbouwproblemen door de kortgeleden door dit departement opgerichte Crop Clinic te raadplegen. Het doel van deze Crop Clinic is tweevoudig, n.l. het identificeren van planten, ziekten in het gewas en dieren- en insectenplagen voor deze plaatselijke landbouwconsulenten en het verlichten van de taak van landbouwonderzoekers die in steeds grotere mate met deze vragen worden bestormd.

De Crop Clinic is dan ook geen onderzoekings-, maar een technisch laboratorium. Dave Stelfox, het hoofd van deze kliniek, ontvangt onkruidplanten, insecten, door ziekten aangetaste plantendelen, vogels, kleine zoogdieren en talloze andere voorwerpen ter identificatie en geeft advies omtrent de behandeling of bestrijding.

Staarten van ratten, muizen, eekhoorns, en andere diertjes worden naar hem opgestuurd, want de inwoners van Alberta, vooral die langs de oostgrens van de provincie, zijn terdege op hun hoede voor de Noorse rat, die grote schade aan het gewas kan berokkenen.

De heer Stelfox is van mening, dat één van de moeilijkste terreinen dat van de plantenziekten is. Er zijn zoveel verschillende oorzaken voor dingen, die op het eerste gezicht hetzelfde lijken. Om zeker te zijn moet men het organisme vaak op een speciale bodem laten doorgroeien om de diverse groeistadia te kunnen observeren. Ook kunnen chemische stoffen vaak schade toebrengen, die zozeer op een ziekte lijken dat men uiterst zorgvuldig te werk dient te gaan om de oorzaak op te sporen. Hoe meer de landbouwer meewerkt door zoveel mogelijk gegevens vergezeld te doen gaan met zijn verzoek om identificatie, hoe beter dit zal gelukken.

De kliniek geeft ook advies over het bestrijden van onkruid en in vergiftigingsgevallen bij het vee. In tijden van droogte komt dit herhaaldelijk voor, daar het gras in zo'n tijd opraakt en de dieren dan vaak vergiftige onkruidplanten beginnen te eten.

Tevens komen er vragen binnen over vogels die de rijpe gewassen eten. Algehele uitroeiing is hiervoor niet de juiste oplossing en is ook niet toegestaan. Meestal worden afschrikmethoden aangeraden, zolang men daar tenminste vroeg genoeg mee begint en het ook gedurende het rijpen van het gewas volhoudt.

Wezels zijn ook een onderwerp van vele vragen. Met rust laten, is het advies van de heer Stelfox. Evenals de roodgestaarte havik is hij een groot verdelger van ratten en moet hij als zodanig ook in ere gehouden worden. Ook veldmuizen en grond-eekhoorns gaan voor hem op de vlucht en als zodanig vertegenwoordigt de wezel één der factoren, die de natuur in evenwicht houden.

Wat het bespuiten van het gewas tegen insecten betreft adviseert de Crop Clinic: "We zouden heel wat minder problemen hebben op dit gebied, wanneer er meer voorzorgsmaatregelen genomen werden... Begin daarmee reeds in het voorjaar. Geef het gewas een goede start. Een gezond gewas is een eerste vereiste en dan volgen onkruidvrije velden en het gebruik van speciaal voorbehandeld zaad en van kunstmeststoffen."

"Wisselbouw," zegt de heer Stelfox, "zou een goede oplossing zijn voor een heleboel problemen die met de verbouw van koolraapzaad in verband staan. De ziekte die dit gewas heeft aangetast, een soort witte schimmel, breidt zich nog steeds uit en de aardvlo en red turnip beetle wordt ook steeds vaker aangetroffen. Verbouw niet tweemaal achtereen koolraapzaad op hetzelfde land en plant het nieuwe gewas minstens een halve mijl van het oude veld vandaan, zo luidt zijn advies.

Voor de heer Stelfox aan het hoofd van de Alberta Crop Clinic kwam is hij eerst vier jaar als assistent-opzichter van de bescherming van het gewas aan het provinciale departement van landbouw verbonden geweest. Zijn opleiding en ervaring bestaan verder uit een jeugd op de boerderij, een graad in landbouwkunde en na het behalen van zijn academische graad werk in de zoölogie. Ook is hij verbonden aan het Alberta Research Council en vorst hij als zodanig naar de oorzaken van de veranderingen in de wildstand en heeft hij zijn studie in botanie en plantenziekten voortgezet.

(Verkort overgenomen uit de Family Herald.)

LEZERS SCHRIJVEN

De Artikelenreeks van Rev. J. Gritter

Mijnheer de redacteur,

"Als geregelde lezeres van ons mooie blad "Calvinist-Contact" wil ik U graag op deze plaats heel hartelijk danken voor de reeks van artikelen van Rev. J. Gritter, welke U aan ons ter lezing gaf. Weer iedere week was daar het 'n Mooi werk in 'n prachtland. Met artikel 27 sloot U deze serie en nam Rev. Gritter voorlopig afscheid van ons, na vele ervaringen aan ons verteld te hebben.

Rev. Gritter, U schrijft zo prettig en dikwijls doorspekt met gezonde humor over de aankomst van nieuwe gezinnen, uw werk voor hen om de gezinnen geplaatst te krijgen. Dat was in die tijden van 15 tot 12 jaar geleden. Vooral was dat voor U en die immigranten zeer moeilijk in de westelijke provincies van Canada, waar het nog niet dicht bevolkt was en U en Uw mensen meestal naar de farmers gingen. U had een sterk uithoudingsvermogen en God gaf U de kracht om dit alles te doen. U hebt in die jaren Uw leven niet het meest op Uw stoel zittend doorgebracht, maar bij tij en ontij, door kou en hitte, Uw vele werk gedaan. In Uw laatste artikel vertelt U ons nog hoe en waar en door wie ons "Calvinist-Contact" tot stand is gekomen. Ja, er moet altijd een begin van iets zijn. En nu hebben wij al iedere week ons mooie blad. Ook Rev. en Mrs. Persenaire hebben in die jaren zoveel voor de aangekomen immigranten gedaan, — ook hij met volle liefde voor Gods Koninkrijk.

Rev. en Mrs. Gritter, U nogmaals dankend voor de vele gezellige uren,, die U met Uw artikelen in ons huis bracht. De laatste tijden stuur ik zelfs bundeltjes "Calvinist-Contact" naar onze dochter en familie in Holland."

Mrs. W. Veenhof,
159 Bradley St.,
St. Catharines, Ont.

Hollandse Scheurkalenders

Oranje Kalenders
Daily Manna Kalenders
"Success" Agendas - Refils 1963

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT.
Tel. JA 8-1932

BOEKEN

Kuntz & Vanderiet
33A Haas Rd., Rexdale, Ont.
Tel.: Toronto 244-7009.

Weerzien in Canada

Ook Uw ouders kunnen deelnemen aan de

ACHTSTE FAMILIEBEZOEKREIS

georganiseerd door "WEERZIEN OVERZEE", orgaan van de Ned. Chr. Reis Vereniging en de Chr. Emigratie Centrale, in samenwerking met N.C.R(adio)V., de C.P.B., de N.C.V.B. en de C.B.T.B.

ACHTSTE CANADAREIS 1963, REISSOM v.a. f 1213,64
Heen: Rotterdam 22 Mei 1963 met de "Rijndam" van de H.A.L.
Terug: Montreal, 8 September 1963 of 3 Oktober 1963, eveneens met de "Rijndam".

Vrijblijvende inlichtingen worden U of Uw ouders gaarne verstrekt door het Centraal Bureau der NEDERLANDSE CHRISTELIJKE REIS VERENIGING, Weteringkade 22a, Postbox 1035, DEN HAAG, Tel. 859302.

Een tocht naar Efeze

(Vervolg van pagina 1)

vloeren met mozaïek ingelegd. Op de plaats **waar nu de kathedraal staat,** zou Johannes zijn evangelie geschreven hebben.

Het museum van Seljuk was wegens verbouwing gesloten, zodat we helaas niet binnen konden om verschillende opgegraven voorwerpen in ogenschouw te nemen. Het beeld van Artemis, dat enkele jaren geleden werd teruggevonden, is daar nu ook ondergebracht. Gezegd wordt, dat deze **beeltenis werd begraven** tijdens een der beeldenstormen. Door de eeuwen heen bleef het dus gepreserveerd op de plaats waar het in de grond was gestopt. Gaaf en in goede staat is het nu weer te voorschijn gekomen.

Voor het gebouw konden we een prachtige sarcophaag bewonderen, die behalve het deksel, volkomen ongeschonden was (Foto III).

Niet ver daar vandaan leidt een zandweg langs de lemen huizen; halverwege vonden we een bordje met het opschrift: "Artemis Temple". Achter wat kreupelhout en moerasland ligt een grote open plek met hier en daar een voetstuk van een zuil. Dit is de plaats en alles wat er is overgebleven van de grote en machtige tempel van de Artemis der Efeziers. Inderdaad moet het een tempel geweest zijn van zeer groot formaat, gezien de oppervlakte die uitgegraven is.

In 1860 werden de eerste opgravingen gedaan door een Engelsman en in 1904 werden deze voortgezet door een andere Engelse archeoloog, die delen van reliefs wegstuurde naar het Britse Museum in Londen en die daar dus nu te bezichtigen zijn.

Wat vijgebomen en cypressen staan in de omgeving en koeien grazen in het land er omheen. Dorpskinderen komen met oude munten aandragen en trachten deze te verkopen. Hoogstwaarschijnlijk zijn zij nagemaakt en is het kind tevreden met 5 of 10 kurus (½ - 1¢), terwijl hij zijn munt mag houden.

Het is teleurstellend dat er niets meer te zien is van deze eens zo beroemde tempel, die tot zevenmaal werd verwoest en weer opgebouwd. Telkens weer verrees er een mooiere en rijkere tempel. Op het laatst behoorde het gebouw tot een der zeven wereldwonderen.

Steeds meer geld werd geofferd voor de herbouw en vrouwen gaven zelfs hun kostbaarste juwelen om er de tempel mee te versieren, want niets was te veel of te goed voor hun Artemis. Men heeft dikwijls beweerd dat deze godin een veelheid van borsten had en als zodanig staat zij ook afgebeeld op het nu nog te koop zijnde briefpapier. Bij nader inzien is men echter tot de conclusie gekomen dat het eieren zijn, die om een deel van haar bovenlichaam hangen en het teken van vruchtbaarheid vormen.

Vooral de vrouwen uit haar tijd waren zeer vereerd en ingenomen met deze godin, die volgens de Griekse mythologie, een dochter was van Zeus en Leto en de tweeling zuster van Apollo. Ook nu nog werken veel vrouwen op het land, maar eeuwen geleden werkten practisch alle vrouwen op de akkers en was het voor hen een zekere steun en troost om met hun moeilijkheden naar deze godin te kunnen gaan, die hen als vrouw zijnde beter zou begrijpen dan één of andere god. Daarom hadden zij ook alles voor haar over en aangespoord door de priesters van de tempel, werden grote sommen geld bijeengebracht, zodat de tempel tevens als bank fungeerde en zelfs de grootste en machtigste van heel Klein Azië was. Zo bezat deze "bank" ook landerijen en kon men dit land tegen hoge rente huren. Het is dus helemaal niet verwonderlijk dat de mensen van heinde en ver kwamen om deze godin te zien en te aanbidden. Het is de wonderlijke leiding Gods met zijn Kerk geweest dat velen die kwamen om Artemis te aanbidden, in Efeze tot het ware geloof kwamen en naar hun haardsteden terugkeerden als verkondigers van het evangelie des kruises.

De laatste verwoesting van de Artemis tempel vond plaats in de vierde eeuw. De overgebleven aanbidders hadden er toen geen geld meer voor over om nog weer eens aan een nieuwe tempel te gaan bouwen. Grote stukken van het gebouw werden weggehaald en de prachtige pilaren en andere delen werden gebruikt bij de bouw van Christelijke kathedralen.

Stroomden in oude tijden op de eerste Zondag na 15 Augustus duizenden naar Efeze om daar Artemis te aanbidden, thans komen van overal ter wereld op dezelfde datum duizenden R.K. Christelijke pelgrims naar de ruïnes van die plaats. Het doel van hun bezoek is de kapel, die gebouwd is op de plaats, waar volgens de R.K. kerk, het huis van Maria, de Moeder des Heren, heeft gestaan, die er de laatste jaren van haar leven zou hebben doorgebracht. **Hoewel de** Bijbel ons hierover niets vertelt, is het heel wel mogelijk dat Maria hier uiteindelijk **gewoond heeft. We** weten uit het evangelie van Johannes dat Maria met deze apostel is meegegaan. Immers Johannes vertelt ons in dit evangelie van de opdracht, hem gegeven door Jezus aan het kruis, om voor Maria te zorgen, in de woorden: Vrouw, zie Uw zoon, Zoon zie Uw Moeder. "En van dat uur nam de discipel haar bij zich in huis," voegt de Evangelieschrijver er dan onmiddellijk aan toe. Dat Johannes in Efeze later gearbeid heeft, mag op grond van de ongewijde geschiedenis als vrij zeker aangenomen worden. Trouwens Johannes kreeg zijn Goddelijke Openbaring op het eiland Pathmos, waarheen hij in ballingschap gezonden was. Nu is Pathmos een klein eiland in de Egeische Zee, niet ver van Efeze verwijderd. Het is zeer aannemelijk dat hij als balling gebracht werd naar een eiland in de nabijheid van de plaats waar hij gevangen genomen werd. Ook dit feit wijst er dus op dat Efeze de plaats was waar Johannes werkte.

Trouwens bij het lezen van Openbaringen valt ons op dat de brieven gericht aan "de zeven gemeenten van Klein Azië", alle betrekking hebben op steden die in een gebied liggen in de omgeving van Efeze. Johannes zal deze gemeenten wel alle persoonlijk gekend hebben. En is niet de éérste brief gericht aan de engel der gemeente van Efeze? Al deze feiten maken het dus wel aannemelijk dat Maria met Johannes aan het einde van haar leven in Efeze gewoond heeft.

De plaats waar het huis van Maria gestaan zou hebben, meent men zelfs gevonden te hebben. Het Vaticaan heeft deze plaats als zodanig erkend, op grond van een merkwaardig boek, geschreven door een Duitse non aan het einde van de 17e eeuw. Deze non beweerde daarin een gezicht gekregen te hebben omtrent het leven van Maria en ook beschreef zij de omgeving waar Maria het laatst gewoond zou hebben, zeer nauwkeurig. Hoewel deze non zelf nooit buiten Europa geweest was en ook niet wist waar de plaats was, die zij zo duidelijk gezien had, bleek haar omschrijving geheel in overeenstemming te zijn met een plek hoog in de bergen bij Efeze, waar nog een zeer oud huis stond. Het was de Bisschop van Smyrna die deze ontdekking deed. Nadat door archeologen was vastgesteld dat gedeelten van het huis inderdaad dateerden uit de eerste eeuw en men ook uit fragmenten van het Concilie van 431 meende te moeten opmaken dat Maria in Efeze gewoond had, heeft de R.K. Kerk dit als echt erkend. Sindsdien worden op die plaats op de eerste Zondag na vijftien Augustus, missen opgedragen, die dan door duizenden pelgrims bezocht worden.

III. Sarcophaag opgegraven in Efeze.

Merkwaardig in de "openbaring" van de non is nog, dat zij ook het graf van Maria in de nabijheid van de woning "gezien" had. Inderdaad is in de onmiddellijke omgeving een oud kerkhof gevonden. Zou Maria hier begraven liggen?

Hier stuiten we op een merkwaardige tegenstelling met het dogma van de R.K. kerk omtrent de Maria Hemelvaart.

Ten tijde van de "openbaring" van de non, was dit nog niet als dogma aanvaard door de R.K. kerk. Nu komen de pelgrims dus alleen naar het huis van Maria en niet naar haar graf.

De vele toeristen die deze kant uittrekken en speciaal gekomen zijn om de opgravingen en de restauratie te zien, nemen natuurlijk ook tevens een kijkje in het oude kapelletje, dat op ongeveer 8 km. afstand van het vroegere Efeze, hoog in de bergen ligt. De weg erheen is geasphalteerd en in prima conditie, maar soms steil en met scherpe bochten. Vanaf het hoge gedeelte op de berg heeft men een prachtig uitzicht over de opgravingen en de ligging van het oude Efeze, zowel als van het nieuwe (Seljuk).

Bijna 450 meter hoog staat de kleine kapel, op de plek waar Maria zou hebben gewoond, omgeven door kastanje- en vijgebomen. De stenen van het oude huis zijn weer gebruikt om er de kapel mee op te bouwen. Krukken en schoenen van verminkten en ongelukkigen, hangen naast het altaar waar vele kaarsen branden. Ook deze plaats is voor de Rooms Katholieken een soort Lourdes geworden, waar men genezing tracht te vinden van zijn kwalen en ziekten. Een glazen kast aan de muur is vol met alle mogelijke sieraden, waaronder gouden ringen met edelstenen, parelsnoeren, horloges en nog vele andere voorwerpen. Al deze dingen zijn gegeven door pelgrims uit dankbaarheid voor hun genezing of verhoring van hun gebeden. Vlakbij de kapel is een fontein, waaruit "genezend" water stroomt en dat gratis gebruikt kan worden. Of het aantal pelgrims zo groot is als in de dagen van Artemis, valt te betwijfelen.

Seljuk en omgeving varen echter wel bij het aantal toeristen dat ook voor deze gelegenheid overkomt.

(Slot volgt)

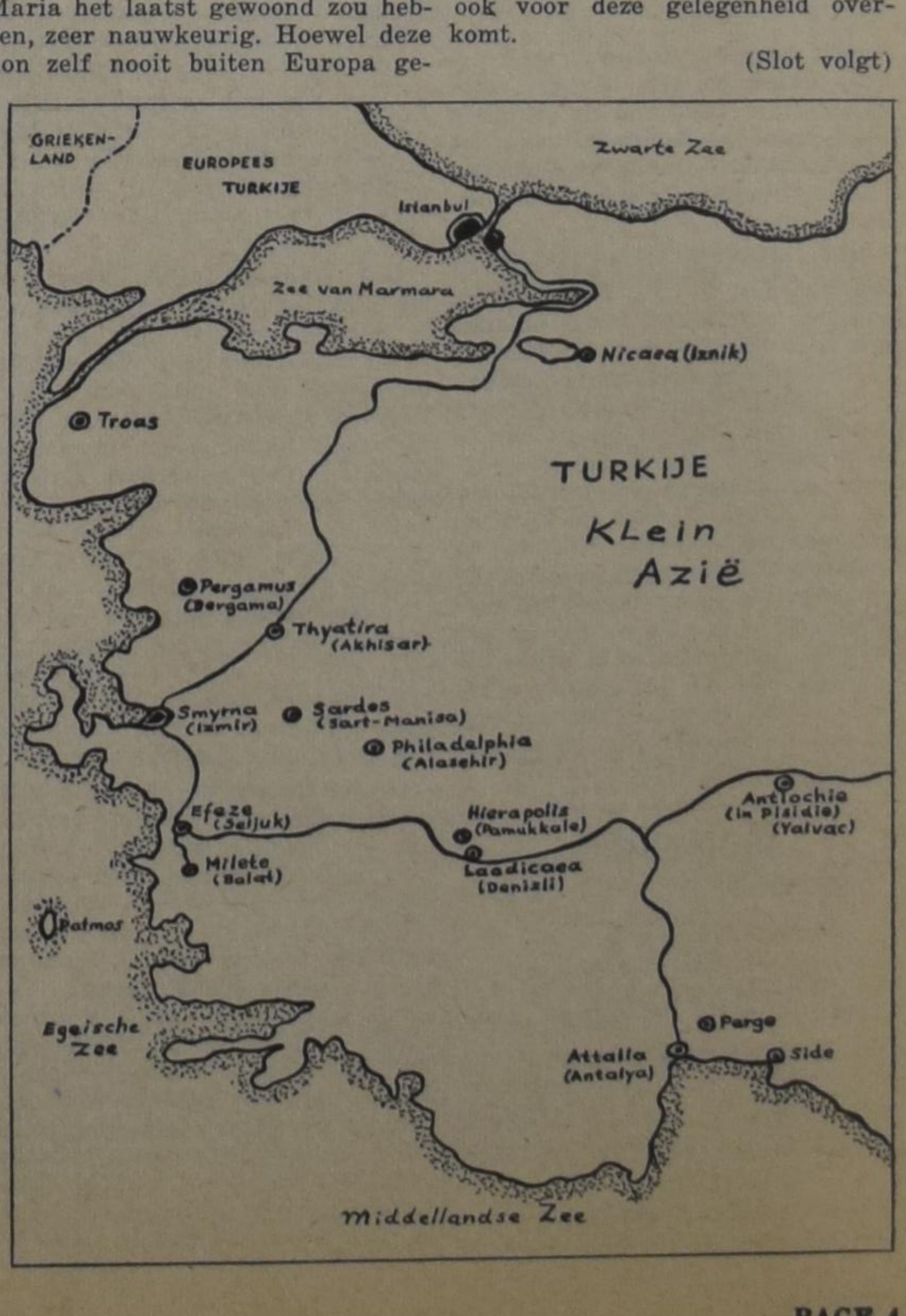

CANADA

Laten we Engels of Frans leren

Niets is voor U van groter belang dan het zo gauw en zo goed mogelijk beheersen van de taal der gemeenschap waarin U heeft verkozen U te vestigen — Engels of Frans. Dit is van vitaal belang voor Uw succes en voor Uw geluk in Canada.

Hier zijn een paar van de voornaamste redenen:

— door Frans of Engels te leren zult U zien dat het dan veel gemakkelijker is vrienden te worden, zaken te doen in winkels en kantoren en Uw voordeel te doen met de diensten die tot Uw beschikking staan als lid van de gemeenschap —

— als U Engels of Frans spreekt zijn Uw kwalificaties en ervaring een werkgever meer waard —

— in velerlei soorten werk hangt promotie voor een groot deel af van het al dan niet vloeiend Engels of Frans kunnen lezen, spreken en schrijven —

— als U een goede kennis heeft van Engels of Frans zult U zien dat het veel gemakkelijker is voor U om Uw voordeel te doen met velerlei technische cursussen ter vergroting van Uw bekwaamheden —

— U moet Engels of Frans kunnen spreken om Canadees staatsburger te kunnen worden —

Avondcursussen in Engels of Frans worden in de meeste plaatsen gegeven. Voor inlichtingen hieromtrent, vraag aan het hoofd der plaatselijke school, aan de naaste burgerschap- of immigratie-ambtenaar, aan Uw predikant of bij het bureau van dit blad.

Waarom niet vandaag nog?

Minister van Burgerschap
en Immigratie.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

De Kerk en wij

Hoewel ik mij er van bewust ben, dat er al herhaaldelijk eens over de erediensten in onze kerken geschreven is, geloof ik toch, dat het niet hindert als wij er in ons vrouwenhoekje ook nog eens over praten. We zijn erg gewend aan de, laten wij zeggen, sleur van de tegenwoordige liturgie. En het zal wel heel wat voeten in de aarde hebben, voordat die ooit veranderen zal. Toch hebben we wel onze wensen.

Persoonlijk zou ik het b.v. wel fijn vinden als de jeugd eens wat meer ingeschakeld werd in de eredienst. Vooral in de Hollandse dienst zie je zo dikwijls kinderen en jongelui, die maar wat rond zitten te kijken, net of het hun allemaal niet aangaat. Vader en moeder willen dat ze mee gaan, maar het interesseert hun niet. Daartegenover is het hartverwarmend als je de pogingen ziet van (soms nog jonge) kinderen, om de vaak moeilijk te begrijpen psalmwoorden mee te zingen.

Maar het is niet genoeg als er maar een paar mee doen. Ze moeten allemáál meezingen. Het kan me soms benauwen dat ze van de ordinairste liedjes met nóg ordinairder wijsjes intens kunnen genieten. Het huiswerk maken wordt er zelfs door begeleid. En als je eens een keer voorzichtig vraagt: vinden jullie dat nu werkelijk mooie muziek? En kun je nu zulke laag-bij-de-grondse woorden waarderen? Dan zeggen ze verbaasd: don't you like it? En op je ontkennend antwoord zeggen ze dan, wat wij vroeger ook al tegen onze ouders zeiden: you are old-fashioned. Dat weet je dan maar weer. Maar je bent er niet klaar mee. Want de wat wij plegen te noemen "wereld" trekt altijd! Ook in hun liedjes. Het lijkt zo onschuldig! Maar wat zou het fijn zijn als ze net zo vol vuur in de kerk de psalmen meezongen, als dat ze die tegenwoordige deuntjes al voettrippelende en heupwiegende meezongen. Daarom zou ik de jeugd eens apart willen laten zingen in de kerk. Velen van hen bespelen wel een of ander instrument waarmee ze hun zingen kunnen begeleiden. Een deskundig ouder lid zou hen misschien in de week kunnen helpen met instuderen. Niet een zangkoor met een betaalde dirigent, neen, een leider, die de kinderen helpt zich vóór te bereiden op de Zondag.

En zou het nu zo gek zijn als ook een Zondagschoolklas eens op het platform ging staan om een psalm of hymn te zingen? Als er b.v. een kindje gedoopt werd? Het zou een evenement zijn in hun kinderleven! Helemaal vooraan staan als het dopen is, alles zien en dan ook nog samen te mogen zingen! Feest zou het zijn.

En waarom zouden leden van de jongelingsvereniging niet eens kunnen collecteren? Niet voor de diaconie, maar voor b.v. de Chr. school, het studentenfonds, enz.

Nu hoop ik maar, dat niet iedereen aanstonds in de pen vliegt om tegen deze nieuwigheden te protesteren. Het gebeurt toch niet! Maar je hebt wel eens van die wensen!

En dan, en nu weet ik, dat ik een moeilijk onderwerp aanroer en iets moeilijks ga vragen. Maar dan zou ik het ook fijn vinden als de predikanten niet alleen in hun aanhef vóór de preek zeiden: geliefde broeders, zusters, young people en kinderen! Maar dat ze ook in hun preken uit lieten komen, dat ze bij het maken daarvan ook werkelijk aan genoemde personen hebben gedacht! Ik schreef al dat dat erg moeilijk zal zijn. Maar als wij een kind meenemen naar de kerk, hebben wij daar een reden voor. Net zo goed als wij die voor ons eigen kerkgaan hebben. God is op Zijn dag in Zijn tempel en wij moeten Hem aanbidden en dienen. En daar de mond van Zijn dienstknecht worden we geleerd, bestraft, getroost en vermaand, al naar we nodig hebben. Onze predikanten zijn wat wij noemen geleerde mensen. Ze hebben jaren gestudeerd om zich voor te bereiden op het predikambt. Daarbij hebben zij veel geleerd, dingen die een eenvoudig kerkganger vaak boven de pet gaan. Laat staan de kinderen. Maar een dominee mag van belijdende leden, die getrouw de catechisatie en jeugdverenigingen bezocht hebben, toch wel wat verwachten. Zij zullen in de meeste gevallen dan ook de preken kunnen begrijpen. Maar de kinderen dan? Dat is een probleem waar ik, en ik denk wel van vele moeders met mij, niet uitkom. Wat krijgen zulke kindertjes mee?

Het klinkt wel erg vroom als de ouders zeggen dat ze de kinderen vroeg meenemen. Ze moeten het maar vroeg leren en er aan wennen. Sommigen nemen ze al mee als ze drie of vier jaar zijn en als ze vijf zijn twee keer.

Ook al zuchten ze van verlichting als dominee "amen" zegt. Dat hebben ze dan meer weer gehad! Maar wat moeten die kindertjes nu leren en waar moeten ze aan wennen? Stilzitten? Of snoep eten? Preken begrijpen ze zeker niet. Daar hebben ze het verstand niet voor. Tenminste niet in de vorm waarin de meeste preken gegoten zijn. En de kinderen zitten toch niet alleen voor vulling in de kerk?

Ziet u wel, dat het zo gek nog niet zou zijn als we de kleintjes eens alleen lieten zingen? Een klein gedeelte van de preek aan de kinderen gewijd en hun eigen gezang zou ook het kerkgaan van een kind tot een feest kunnen maken.

We merkten al eerder op dat we erg aan de tegenwoordige vorm van liturgie gewend zijn. Sommige mensen hechten heel sterk aan bepaalde dingen, die altijd al zo geweest zijn. Ze zouden b.v. vast denken dat de wereld tot een einde kwam als er eens voorgesteld werd de geloofsbelijdenis te laten vervallen en daarvoor in de plaats een gedeelte uit de bijbel te lezen, al was dat dan ook een "geloofsbelijdenis". Of nog erger, om eens een Zondagmorgen de "wet" over te slaan. Af alleen de samenvatting van de wet op te zeggen! Dat zou vast niet mogen!

Maar horen we dan allemaal altijd zo bewust naar de voorlezing van wet en geloofsbelijdenis? Zit u al ja te knikken? Zegt u beide dan eens op? Nee, niet in het Hollands. Dat wist u waarschijnlijk al toen u nog maar acht of negen jaar was. Maar in het Engels! Te moeilijk? Maar als u hier vijf jaar in dit land geweest bent, hebt u beide 265 maal horen voorlezen. En als u hier tien jaar bent, meer dan vijfhonderd maal. U zou ze dus al lang glad moeten kennen. Maar het is zo'n sleur, dat voorlezen, het glijdt gewoon langs u heen! Na 500 maal voorzeggen is het nog vreemd.

Nu heb ik al schrijvende al heel wat probleempjes aangeroerd. Dat is het voorrecht van schrijven. Niemand spreekt je tegen! Tenminste niet direct.

Ik vermoed niet dat er jongelui zij die dit in het Hollands geschreven stukje zullen lezen. Anders zou ik willen zeggen: bij jullie is er ook nog wel wat te verbeteren! Het moet een dominee wel razend maken, als hij een preek, waaraan hij uren heeft besteed, voordraagt en jullie hangen daar wat onverschillig in je bank bij. Misschien wel herkauwend op een stuk van dat vieze gum. Als je achter zo'n herkauwer zit, zie je zijn (of haar) oren op en neer gaan; zo wordt er gekauwd. Als we in Gods Huis zitten moeten we bedenken dat we ons daarnaar hebben te gedragen. Dat wordt door ons allemaal wel eens vergeten, de jeugd heeft maar al te vaak gelijk als ze zegt, dat die en die ook al weer sliep.

Voorbereiding voor de Zondag begint op Zaterdag. Dit houdt o.a. in dat we zorgen goed uit te rusten, zodat we in de kerk niet moe zijn, maar in staat zijn naar de preek te luisteren.

De vreugde van naar het Huis des Heren gaan moeten de kinderen bij de ouders waarnemen.

Maar al te dikwijls blijven we nog thuis. Dikwijls is het in de week zo druk, dat we menen wel eens een middagje voor ons zelf te mogen hebben. En dat komt ieder mens ook toe. Maar laten we het dan van onze werktijd afnemen en niet van de Zondag. Die dag is niet van ons.

Als we toch de helft van die dag voor ons zelf nemen, bedroeven we daar niet alleen God mee, maar we maken ook dat onze kinderen denken: hé, als vader of moeder naar bed gaan of een boek lezen of weet ik wat, in plaats van naar de kerk te gaan, dan is het toch zeker niet zo nodig en zegenrijk als ze ons wel willen doen geloven. Wij blijven ook eens een keer thuis!

Wie zijn er verantwoordelijk voor wat wij hier noemen de "oncers"? De ouders! Wat zou het fijn zijn als het jaar 1963 zich eens mocht kenmerken door het feit, dat onze erediensten feestelijker werden, de kerken tweemaal vol. Gelukkig weten we dat het grootste gedeelte der christenheid zich nog wel van z'n voorrechten bewust is en een trouw gebruik maakt van de genademiddelen. Maar de anderen kunnen ook niet gemist worden bij het feest, dat wij kerkgang plegen te noemen.

G.W.

HEEFT UW AUTO ZIJN BESTE TIJD GEHAD?

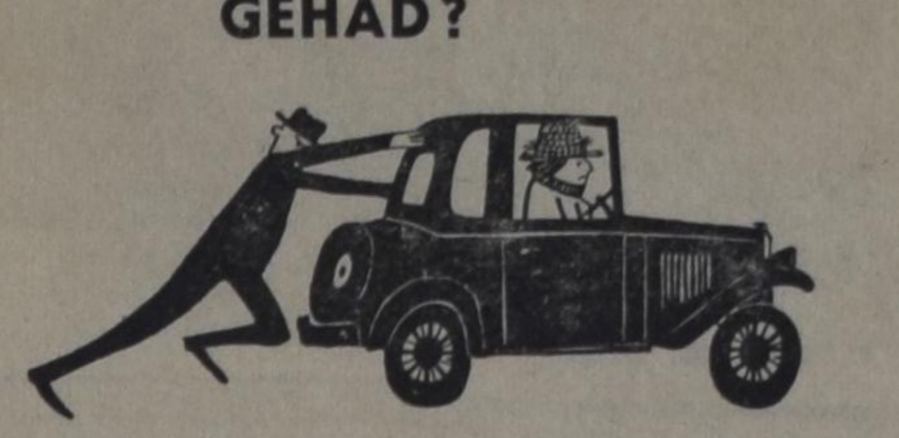

Bij de eerste de beste gelegenheid dat U de aankoop van een auto, een televisie apparaat, een wasmachine moet financieren . . . of een ander groot stuk . . . vergelijk dan de kosten van een Royal Bank termPlan lening. U zoudt U zelf behoorlijk wat kosten aan interest besparen! Een Termplan lening verschaft U contanten op zak op een goedkope zakelijke basis. En het is op Uw leven verzekerd. Vraag naar onze brochure of praat met de directeur van een der filialen der Royal Bank.

ROYAL BANK

Tieleman & Dros
Hoogeveen - Holland
Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

Horlogemaker
J. SNIEDER
STATION ST., SMITHVILLE
Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.
Bel collect WAlker 6-7372

BARRIE AREA
Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.
Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

Globe Travel Service
HET NEDERLANDSE REISBUREAU 10 MIJL TEN NOORDEN VAN TORONTO
63 YONGE STREET N., RICHMOND HILL, ONT.
ZONDER ENIGE VERPLICHTING KUNT U VOOR INFORMATIE TELEFONEREN: 884-7851 en 285-5782
Wij zijn officiele agenten voor K.L.M. - Holland America Line en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen.
'S AVONDS 285-5782 HERBERT EN JOAN GOODHOOFD.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(13)

Randall hield de laatste noot lang aan alsof het hem moeilijk viel haar af te breken. Toen veegde hij vlug zijn lippen af met de rug van zijn hand en het mondstuk van de trompet zorgvuldig met een zakdoek; en nadat hij het instrument had weggeborgen, pakte hij zijn boeken bij elkaar en stak het terrein over naar het hoofdgebouw.

Nita had ook kans gezien dit college bij te wonen. Er was maar één andere meisjes-studente, de anderen waren allemaal kerels. Ze zaten in een halve cirkel om Dr. Stone's lessenaar in een hoek van de zaal.

"Baker, wil jij een gezang inzetten?" vroeg de professor. Allen glimlachten. Baker keek een beetje onnozel, dacht even na, en begon toen te zingen:

"There is sunshine in my soul today"

de rest onmiddellijk invallend.

"Zullen we bidden?" vroeg professor Stone, opstaand, toen het uit was.

"Onze Vader, wij hebben Uw genade nodig aan het begin van elke nieuwe plicht. Help ons U te erkennen in al ons doen en laten en leid onze wegen. In de naam van onze Heer en Heiland. Amen."

Met dit merkwaardige begin van de studie van de Logica ving voor Randall een van de meest interessante colleges aan die hij ooit had bijgewoond.

Dr. Stone mocht dan al geen beroemde boeken schrijven, maar als er, na Socrates, ooit een man leefde die wist hoe te doceren zodat jonge mensen zijn gedachten volgden met klimmende belangstelling, hoe hen te leiden en te onderwijzen, hun gedachten vorm gevend, dan was Dr. Stone die man. Te leiden en te onderwijzen was zijn levensdoel en zijn kwaliteiten waren in de loop der jaren eerder toe- dan afgenomen. Dit eerste college gaf Randall een geheel nieuw inzicht in de mogelijkheden van ware pedagogie. Nog niet terwijl hij luisterde — daarvoor was hij te intens bezig met het gehoorde, te gefascineerd — maar later toen hij terug ging naar zijn kamer en onderweg naar de eerste voetbaltraining.

Hij trok zijn uitrusting aan in de kleedkamer tegelijk met de spelers, en ging op in de gebruikelijke, goedmoedige spot. Daarna drentelden ze naar het veld, waar de trainer al op hen wachtte.

Griffith nam hem onmiddellijk apart, terwijl de jongens, stoeiend als kalveren in een voorjaarswei, een paar ballen achterna renden het hele veld over.

Ofschoon Griffith veel ouder was dan hijzelf en veel meer trainers-ervaring had stelde hij Randall onmiddellijk op zijn gemak door zijn oordeel te vragen over verschillende methoden.

Randall gaf hem vlug weer wat hij op Princeton geleerd had en daarna begonnen ze. Hij liet de spelers rennen voor tien meter en dan moesten ze zich plotseling neergooien. Overeind en weer tien meter rennen; en weer naar beneden. Het vereiste een ontzettende inspanning en soms wilden ze maar liever blijven liggen, maar dan kwam de harde stem van Griffith hen opjagen: "Vooruit daar, overeind, vooruit. Neer, neer zeg ik je. Laat je maar vallen, het is je bed niet. Allright nu, overeind en vooruit, vooruit . . ."

Verscheiden keren gingen ze zo het veld op en daarna deden ze nog een serie andere oefeningen. Tenslotte moesten ze driemaal het veld rond in volle draf en dan in één ruk door terug naar de kleedkamer, waar ze aankwamen met voeten die pijnlijk brandden, benen die haast niet meer vooruit wilden, ruggen en schouders die bijna bezweken en gezichten nat van zweet.

Randall deed alles zelf mee. De achterhoede zou zijn specialiteit worden en hij was van plan om zijn spelers niet alleen enkele dingen te vertellen, maar ze ook wat te laten zien.

Twee dingen vielen hem bijzonder op die middag. Het eerste was de aanwezigheid van de kleine professor Latijn van die morgen, vanaf de rand van het veld de jongens aanvurend en bemoedigend.

Het tweede was de snelheid waarmee een grote kerel als Bruce Wendell zich voortbewoog. Hij was zelf een van de vlugste renners geweest in zijn vorige team, maar nu, terwijl ze over de volle lengte van het veld sprintten, volgde Bruce hem vlak op de hielen, een meter of vijf voor de andere spelers uit.

Na een week had het leven aan de universiteit zijn geëigende banen hervonden. Alleen de eerstejaars met hun groene petjes op hadden nog moeite om te onthouden waar en wanneer de verschillende colleges gegeven werden.

De plaatselijke boekenwinkel keerde terug tot normale omstandigheden na de dagen van hoogconjunctuur en de bibliotheek werd het toneel van serieuze studie, die stiekeme vrijerijtjes in donkere hoekjes die voor dat doel gemaakt schenen niet meegerekend. Maar eigenlijk was het nog te vroeg voor die dingen en ze zouden pas goed beginnen als na de winter zich het voorjaar aankondigde.

Randall had zich in één van die donkere hoekjes geïnstalleerd van waaruit hij Fay voortdurend kon gadeslaan zonder dat dit opviel. Elke dag om half elf begon ze haar taak, die ze niet als een harde plicht maar meer als een fijne ontspanning scheen te beschouwen.

Hij had natuurlijk altijd een open boek voor zich liggen en een potlood in zijn vingers, om zich een houding te geven als ze zijn kant uitkeek. Het was gewoon een genot om haar een boek te zien afstempelen met dezelfde gratie als waarmee ze een piano-accoord aansloeg. Met jaloersheid in zijn blik keek hij toe telkens als ze haar hoofd ophief naar een van de jongens die om haar hulp kwamen vragen. Haar hals en kin vormden zulke prachtige lijnen als ze dat deed. En ze had zich aangewend zo geruisloos mogelijk op te staan en ze maakte zo'n bekoorlijke indruk als ze voorzichtig op haar tenen liep. Hij zou met haar willen dansen, een slepende wals . . . . Ze was niet het type voor iets stotends en luidruchtigs. Maar natuurlijk danste ze helemaal niet.

Fay behandelde hem altijd met dezelfde vriendelijke openheid als waarmee ze alle andere studenten tegemoet trad. Er was geen zweem van aanstellerij of preutsheid in haar manier van doen. Hij probeerde tegenover haar eenzelfde houding aan te nemen, maar vond het verschrikkelijk moeilijk.

Maar als Fay dan geen bijzondere aandacht aan hem besteedde, haar kamergenote trachtte hem dat ruimschoots te vergoeden. 's Avonds na het eten kon hij gewoon de vestibule niet doorkomen zonder een poosje met haar te moeten praten. Haar ogen zochten hem altijd en schenen te zeggen: "Hallo, jij daar-" En dan moest hij wel even naar haar toe, handen in de zakken, met de nonchalance in zijn houding die hij zo graag tegenover Fay aan de dag zou willen leggen, maar die hij dan maar niet kon vinden.

Ze spraken nooit een verstandig woord samen. Het was alleen maar een boeiend steekspel van gevatheden, maar het was fascinerend dit spel te spelen met een meisje met gitzwart haar, blauwe ogen en dunne rode lippen die altijd een uitdaging schenen te fluisteren.

"Hallo, Nita Mae," begon hij in antwoord op haar onuitgesproken groet. En dan zei zij met een verveelde klank in haar stem maar dansende pretlichtjes in haar ogen: "O, ben jij daar ook weer!"

Die dagelijks weerkerende ontmoetingen in de vestibule waren de aanleiding tot het gerucht dat Randall z'n hart verloren had aan Nita. Iedereen wist ervan, behalve de betrokkenen zelf.

De gedachte kwam zelfs nooit in Randall's brein op; ofschoon ze zelden uit Nita's hoofdje verdween; maar ze wist ondertussen heel goed dat het van hem niet waar was, al wilde ze het ook nog zo graag.

Ze zat vaak 's avonds in het donker bij het open raam. Van tijd tot tijd gloeide er dan een vurig plekje op in de buurt van haar mond en ze blies een dunne straal rook de nacht in, maar dat gebeurde alleen als Fay al sliep achter het scherm dat hun gemeenschappelijke kamer in tweeën verdeelde.

Eens had ze haar echter toch betrapt. Het was op de avond voor de eerste wedstrijd. De spelers waren die morgen in een bus naar Rock Island getogen, nagejuicht door de hele school. Ze had Randall in het vehikel zien klimmen en wegrijden. En nu was het elf uur in de avond. De lichten waren uit in het gehele gebouwen-complex en iedereen scheen te slapen. Ze was uit haar bed gekomen om haar sigaret te roken, maar ze liet de aansteker kletterend op de grond vallen toen haar hand in het donker per ongeluk tegen de vensterbank stootte.

Onmiddellijk stak Fay haar hoofd om de hoek: "Wat was dat voor lawaai, Nita? Hoorde je dat?"

Toen was het al te laat om het vurige puntje nog te verbergen.

"Och, lieverd, ik dacht dat je er mee opgehouden was!" klonk haar stem nu vlak achter haar. Geen gemaakte ontsteltenis, geen zweem van verbazing, alleen maar echte teleurstelling klonk er in die stem. Haar woorden vertolkten een eerlijk verdriet en dat verraste Nita.

"Ik heb het echt geprobeerd, kind, maar, geloof me, ik kan het niet laten. Ik hunker er gewoon naar en zo nu en dan móet ik er een hebben."

"Het spijt me echt en ik geloof best dat het niet meevalt. Maar vroeger of later wordt je gesnapt en dan ga je er uit. Dat zou ik heel erg vinden, Nita."

Fay gevoelde de behoefte haar arm om Nita's schouders te slaan, maar ze was te tactvol om dat nu te doen. Het zou een averechtse uitwerking hebben bij Nita, wist ze.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of a daughter

JANET ELLEN

A sister to Harry and Roy.

J. De Vries.

862 Abbes Primeau,
Boueberville, P.Q.
January 23, 1963.

Engaged:

MARY HORZELENBERG
and
WILLIAM VAN DELFT

January 27th, 1963.

115 Claremont Drive,
Hamilton, Ont.

1058 Main Street West,
Hamilton, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders

J. A. DE GROOT
A. J. DE GROOT—VISSER

op 14 Febr. 1963 de dag te herdenken, dat zij voor 40 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Heere hen nog vele jaren wil sparen is de wens van hun dankbare kinderen:

Bowmanville, Ont.:
R. Bouwmeester.
J. Bouwmeester—de Groot.

Oshawa, Ont.:
C. A. Bos.
G. Bos—de Groot.

Hampton, Ont.:
A. de Groot.
S. de Groot—Van Belle.

En kleinkinderen.

1701 Dufferin Street.
Port Whitby, Ont.

Gelegenheid tot feliciteren 9 Februari 1963 van 7—9 n.m., 144 Thickson Rd. N., Oshawa.

In Jezus ontslapen, mijn geliefde man, vader, behuwden grootvader

GERRIT JAN BOLINK,

in de ouderdom van 60 jaar en 4 maanden.

Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.

Ps. 32 : 1.

Namens de familie:

Nijverdal, Ned.:
G. Bolink.
H. Bolink.

Nobleford, Alta.:
B. Bolink.
G. Bolink—Schiebout.
F. Bolink.
Brenda Bolink.

Nijverdal, 19 Januari 1963.

---

13 ACRES

Geschikt voor greenhouse of tuingrond. Best huis, van alle gemakken voorzien, grote keuken, voorkamer, eetkamer, 2 slaapkamers. Boven 3 slaapkamers en badkamer. Kelder met olieverwarming. Barnruimte voor 3500 legkippen of 10.000 broilers en 10 zeugen. Farm ligt vlak bij Hamilton, on Highway 52. Vraagprijs: $22,000.00, down $10,000.00.

..... 10½ ACRE TUINGROND .....

aan Highway 52. Vraagprijs $3500. Een mooie plaats om een nieuw huis te bouwen.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Wanted:

SALESMAN-DRIVER

for Toronto district. Lorne Park Florists, 1409 Lorne Park Road, Lorne Park, Port Credit, Ont. Phone CR 8-8410.

UNIFORM BUSINESS
FOR SALE

Sold from coast to coast, only one of its kind in Canada. Owner must sell due to other interests. Small investment will buy merchandise and business. Write for further details to # 1558, Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Een meisje van positief Christelijke levensopvatting, Chr. Ref., in Z.-Ontario, zou graag

IN CONTACT KOMEN

met intelligente, serieus Christelijke jongeman. Leeftijd 34—38 jaar. Schrijf s.v.p. onder no, 1559 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

In het district van

NAVAN

van onze Chr. Ref. Church zijn nog verschillende

mooie farms

te koop, met en zonder melk-contract, vooral voor farmers die zoeken om een groter bedrijf zijn er een paar goede farms met een melkcontract, op een afstand van 10 tot 25 mijl van our Capital City of Ottawa. Voor inlichtingen schrijf of telefoneer Rev. J. C. De Moor, P.O. Navan, or Mr. H. Staal, R.R. 2, Russell, Ont.

Wanted:

SINGLE MAN

Must be able to work with all modern farm machinery, chauffeur's licence required. No chores, Sundays off. Start April 15, 1963, live in. State experience and wages required. W. Victor Knip, Custom operator, R.R. # 1, Centralia. Tel. 235-1815.

Wanted:

HELP ON HOG RANCH

Must be a good worker. Good reference. John Roorda, R.R. 5, Blenheim, Ont.

The "Timothy Christian Elementary School" of Barrie, Ont., will be in need of a

PRINCIPAL AND
TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

New Elms Subdivision Homes For Sale

First showing of Elms Subdivision Homes now under construction, just between Church & Timothy School. Prices range from $16,500 to $20,700. February 1st date for completion of Model Homes advanced couple of weeks because of bad weather. The lower priced $16,500 detached homes have a carport and are only built on the North side of the Elms. All mortgages are N.H.A., as high as $14,500 for a 3-bedroom home and $15,200 for a 4-bedroom. Down payments as low as $1,000 with a second mortgage, if not too large. Contact me to show you the plans, select your own ravine lot. Houses of same design will not be permitted next to each other. Cannot repeat style once in five houses. Extras such as valance boxes will be built in at no extra cost, any choice of kitchen.

For any information, without any obligation, call

John Struik

CH 1-5205 or CH 7-3998

SPECIALIST IN GOOD DEALS ONLY. For ALL your Real Estate transactions, residential, commercial, appraisals, arranging down payments, or mortgages, etc. 24-hour service. I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE.

James B. Gilbert
REAL ESTATE

MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

SJOUKJE DIJKSTRA-CHRYSANT

In Naaldwijk is op een vroege morgen een door kweker S. Prins gekweekte chrysant genoemd naar de wereldkampioene kunstrijden, Sjoukje Dijkstra, die hierbij zelf aanwezig was. Foto: Sjoukje doopt met een gietertje haar "eigen" bloemen. Links burgemeester D. van Heyst van Naaldwijk, rechts kweker Prins.

FLINKE HULP GEVRAAGD

in huishouden met 4 kinderen, wegens langdurige afwezigheid van echtgenote t.g.v. ziekte. Brieven met personalia te richten aan Dr. M. van Wijhe, 145 Lindsay St., Winnipeg 9, Man.

Wanted:

MIDDLEAGED COUPLE

Man to work as gardener and handyman. Woman part-time at home. Free house. Year-round employment. Good position for neat clean couple. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1547, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The "John Knox" Christian School, Clarkson, will be in need of

A Qualified Teacher

Man preferred, for the grades 4 & 5, or lady for grades 2 & 3, starting September 1963. Kindly send your application, stating educational background, experience, references and salary requirements to: Mrs. W. Huiskamp, Secretary, P.O. Box 938, Clarkson, Ont.

Leading Little Ones to Jesus
By Dr. J. Waterink, $2.75
FOR SELECTED BOOKS
call or write
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Rd. N.
Hamilton Ont.
JA 2-1234

Gevraagd in St. Thomas, Ontario: Een Hollands

GEZIN VOOR EEN
DAIRY FARM

2 werkers, b.v. vader en zoon, mits beide ervaren. Dit is bij een Canadese farmer die een goede naam heeft onder Holl. Goed loon. Goed huis, niet te ver van de Chr. Ref. Church en Chr. school. Schrijf aan G. van der Kooy, 208 Centre, St. Thomas, of telefoneer ME 1-6131 tussen 5 en 8 P.M.

Uit voorraad leverbaar, eerste kwaliteit en van hoge kiemkracht

HOLLANDSE EN CANADESE
TUIN EN BLOEMZADEN,

als: stamslabonen, dubbele zonder draad (sperciebooon), stamsnijbonen, tuinbonen, wortelen Amsterdamse Bak, andijvie, enz. enz. Speciaal voor de west. Prijscourant wordt op aanvraag toegezonden. Het beste resultaat met Groot's Zaad. Peter Groot - Seed, 10242 - 147 Street, Edmonton, Alta. Phone 455-6467.

Te koop gevraagd:

1 AMANDELPELMACHINE en
1 AMANDEL WRIJFMACHINE

Gaarne opgave van prijs en breedte aan G. Teeuwissen, R.R. # 1, Malton, Ont. Tel. GL 1-8518.

TE KOOP:

DAIRY FARM

200 acres met 100 stuks Holstein stamboekvee. Prima gebouwen, 15 mijl van Peterborough. Groot melkcontract.

DAIRY FARM

205 acres, prima gebouwen, 11 bussen melkcontract, 10 mijl van Oshawa. Vraagprijs $ 45.000.

J. F. de With, Realtor
NEWCASTLE, ONT. Phone 3341

Wanted:

FAMILY

to work on vegetable farm. Three or more workers. Free house. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1548, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

BRONCHITIS,

blaas en urinewegen, bloedarm., gal-, lever-, long-, maag- en nierkwalen, gassen, hoge bloeddruk, hoofdpijn, huiduitslag-zweren-puisten-jeuk, reuma-jicht-ischias, struma, suikerziekte, trage ontlast., verkalking, zenuwontstek., of enige andere slepende ziekte?

Met onze onschad. geneeskruiden worden ongelooflijk mooie resultaten geoogst. Hier ligt Uw grote kans ook als alles faalde.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk
is het beste adres:

HOPMAN'S
MEAT MARKET

5 Emma St. Tel. EL 2-0740
CHATHAM, ONTARIO
P.O. Box 612

Alles is
"Government Inspected".

Wegens zeer hoge leeftijd der eigenaar te koop een

180 acres Dairy Farm met melkcontract en eerste klas machines

Deze farm is gelegen aan asfaltweg, dicht bij de industriestad Welland en slechts 3 mijlen van Chr. Ref. Church.

De grote barn biedt ruimte voor 56 melkkoeien en 25 stuks jongvee. De zo goed als nieuwe bulk-cooler van 380 gallon staat in het ruime melkhuis, hetwelk voorzien is van stromend heet en koud water. Bij de barn staan 2 grote silo's, een flinke machine-schuur en andere bijgebouwen.

Er is een prima stenen huis, voorzien van badkamer, heet en koud stromend water, gasverwarming van eigen gas-well enz., doch het moet van binnen worden opgeknapt.

Het land is zeer vruchtbaar en de bedrijfsgebouwen zijn in prima staat.

De vraagprijs is $ 48.000.—. Gevraagd downpayment $ 15.000.—. De eigenaar is waarschijnlijk genegen het downpayment te verlagen voor een betrouwbare familie en wil zelf de hypotheek verstrekken tegen SLECHTS 5%, met zeer gemakkelijke afbetalingen.

Voor verdere inlichtingen contact:

K. KRAAY, Real Estate Broker

13A King Street — Huis adres 2 Juliana Crescent
Tel.: MU 5-4245 — ST. CATHARINES, ONT. — Tel.: WE 4-1813

WIJ KUNNEN U HELPEN MET HET GEDEELTELIJK FINANCIEREN VAN UW DOWNPAYMENT.

A PREY TO SATAN

Written by C. SLUYS — Price $ 3.00

TROWEL AND SWORD, Periodical for the edification and defense of the Reformed, Presbyterian Faith and Life in Australia and New Zealand, contains the following Book Review:

"The book 'A Prey to Satan' is written by a Dutch immigrant in America, who has earlier published several novels in The Netherlands. For this novel too, the setting is in The Netherlands and Germany. The main characters in the book are people of the Reformed Church, people in whom the tensions between good and evil are great. The chief characters are two men who came from Christian Homes, but fell "A Prey to Satan". The plot is very thrilling. The story keeps moving and is often filled with suspense. It includes daring thefts, and even a murder.

I heartily recommend this book for light and interesting reading, which will at the same time serve as a warning against the subtlety of sin, and stimulate one to greater diligence in living close to the Lord, Who is the only One through whom we, as Christians can escape the snares of Satan. Parents would do well to present it to their teenage children and young people."

THIS BOOK IS PUBLISHED BY:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
BOX 34, STATION "B", HAMILTON, ONTARIO

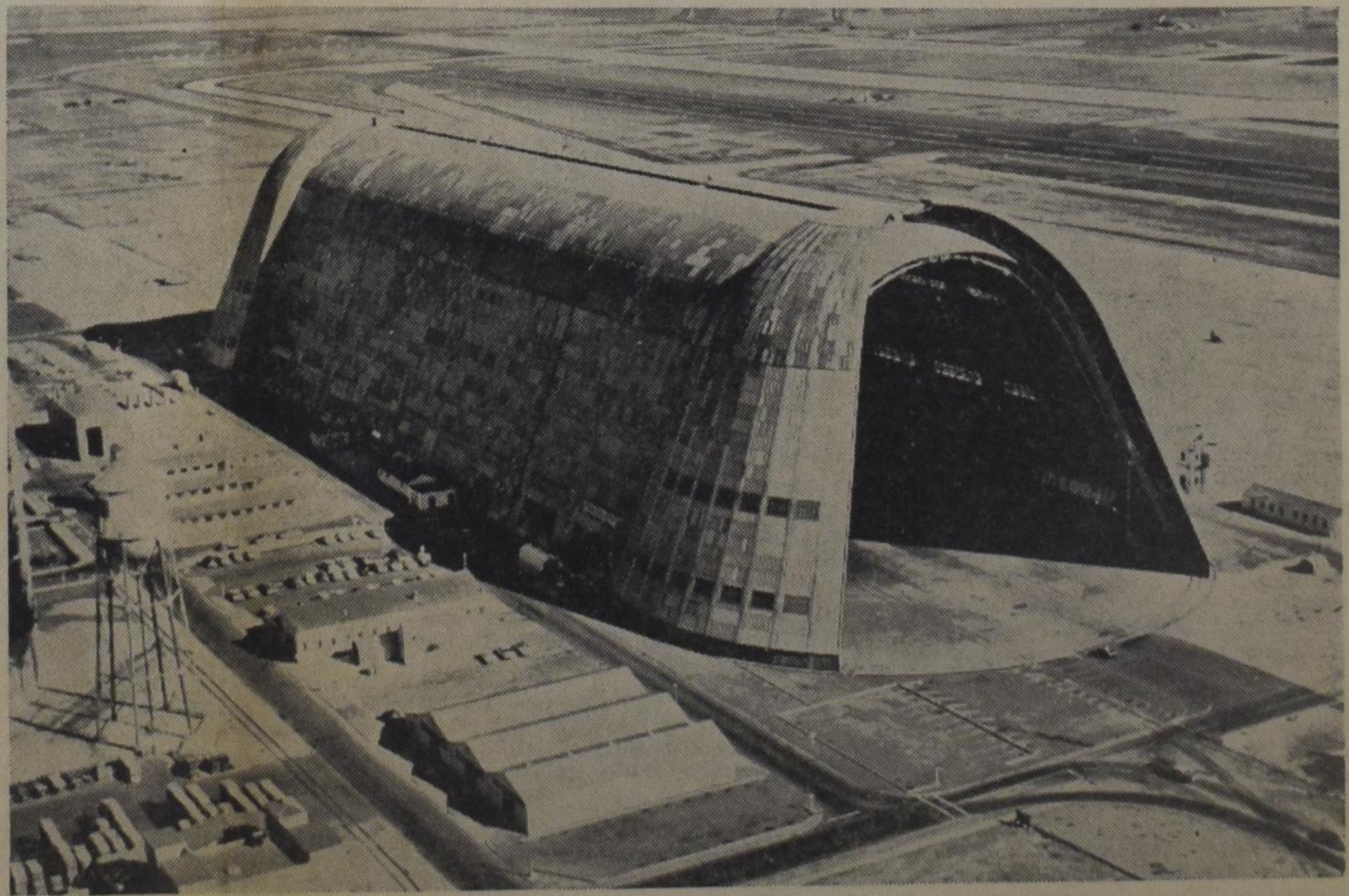

GIGANTISCH TEHUIS VOOR RAKETTEN

Deze gigantische, ontzagwekkende hangar staat in Californië, V.S. Het gebouw wordt op het ogenblik ingericht als contructie- en assemblagewerkplaats voor kernraketten. Van oorsprong is het een hangar voor luchtschepen, daarvoor werd het in de jaren 1931—1933 gebouwd. Het vloeroppervlak van de hangar is groot genoeg om er zeven voetbalvelden op af te zetten, terwijl geen speler de bal ooit tegen het dak zou kunnen schoppen. Dat is n.l. ongeveer 65 meter hoog.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The Relevancy of the Christian Faith (2)

by Dr. Paul G. Schrotenboer

My first intention in explaining the relevancy of the Christian faith was to show that Christ is relevant, that is Saviour and Lord, in two ways: over our life and over our learning. But I fear that there is scant opportunity to do justice to the first and therefore we shall have little to say about the second.

In one sense it is not so serious that we do not stress at this time the significance of the Christian faith for learning, provided we understand the relationship between life and learning. Life admittedly comes before science. In fact, life controls science. The reversal of this order results in scientism, the faith which holds that science controls life.

We would consider human life, not first of all in one or other branch, but as it is in its undivided unity, the root out of which the shoot and branches spring, the heart of well-spring itself, not just one or other pulsation of the heart.

I am reminded of a well-used public service announcement heard on radio broadcasts and on telecasts and written on billboards and in newspapers. It goes like this: "Give them a faith to live by. Take your children to the church or synagogue of your choice." I sense a basic perversion in that slogan. It is that faith is a commodity at your disposal. You can give it to others if you so please and follow the required procedure. You can give your children a faith and by it they can live. Actually faith is not a commodity at all. Much less is it at man's disposal. Faith is a gift, but then, not yours, but God's.

At the same time, as it is with many ideas which contain a basic misunderstanding, this one comes close to the truth. One has to be close to the truth in order to deny it. The closeness in this case is that faith is that by which one lives. The Word says as much: The just shall live by faith. Life and faith are as closely related as fire and heat.

Before we formulate the difference that faith makes to life because Christ is Lord and Saviour, we should say one thing more about life. It is nothing in itself. It exists only in relationships, only as an I over against a Thou, and basically, only in relation to God, the great THOU. Man's essence, according to Scripture is that he is the image of God. He is the visible reflection of God. The reflection, however, is nothing separated from the one reflected. Its substance has less than the baseless fabrics of a vision. God has but to withdraw Himself and man vanishes.

Since life is really nothing in itself, if faith is going to make a real difference to human life, it must apply to this relationship of man to God. Christ as Lord and Saviour must rule and save here, in the vertical dimension of life.

That is where faith does count. Faith in Christ justifies man before God, i.e., it alters his standing before God. His faith determines what God thinks of him. If he draws back, God has no pleasure in him, but if he believes, He is well-pleased. (Hebrews 10:38 and 11:6). Because of Christ he is righteous in God's sight.

Does faith make a difference? If God makes a difference it surely does. He made a difference to Job who asked: How can man be just with God? The answer is: by faith in Jesus Christ. The difference faith makes to life is precisely the way God looks at man. The unbeliever may say that he is perfectly happy without God's smile, but inwardly he knows better. God need only hide His face and man is deeply troubled.

If the Christian faith is relevant to life, it must be manifest in life's other relationship as well, namely, to his fellow man.

Here too faith counts. It makes community. It is the tie that binds. Uniting us to Christ, it unites us to one another. The only thing that counts with God is faith that worketh in love. According to the image of Scripture, believers become members one of another. Together they make up the body of Christ.

Having seen where the stage of life is(the place where we face God and have to do with fellow men) let us seek to understand more fully now that Christ is Lord and Saviour.

He is **Saviour**. He remakes man's relationship to God. He turns God's wrath into love; He turns the dark clouds into light; displeasure into satisfaction. Without faith it is impossible to be well-pleasing to God. Having entered into the state of the misery of man without God, Christ raised man to the state of the glory of man with God.

Christ renews the well-spring of the heart. He gives to man's life a new direction and purpose. It is its new direction, that life now goes out to God; in its new purpose, it seeks to honour God.

He is **Lord**. What a difference this makes! Let us consider for a moment the implications. His wish is my command. He orders: I obey. He directs: I go. My life is not in part but wholly an assignment. I am under the law of Christ. The attitude of faith to Christ as Lord is expressed in the question of Paul on the Damascus road: Lord, what wilt thou have me do?

We should see that Christ is Lord and Saviour together. His lordship and saviourhood limit and qualify each other. Since He is Lord. Faith in him is not the expression of my autonomous choice, but a surrender. Faith means I bow my head, for it is a capitulation, not an achievement. It is not of such a kind that one can give it to a friend. Only God can give it for He is Lord, Lord of life and Lord of the heart of man that either believes or disbelieves.

Since Christ is Saviour, I raise my head again, not to rebel against my new master, not to proceed in my own strength, but to live the new life I have in Him.

Our claim is that the Christian faith is relevant. That means it not only makes a difference, but that without it there is no difference worth making. Its difference is life itself. Its confession is: Whom have I in heaven but Thee? And there is none upon earth that I desire besides Thee. For me to live is Christ and the life that I now live, I live by faith in the Son of God who loved me and gave himself for me.

The difference of the Christian faith is Christ. He puts His hand upon our shoulder and sets His demands upon us. He is our Lord, and as such He rules. He calls us to live our life of faith in constant fellowship with Him and in unswerving loyalty to His Word. He lays claim to our time, our work, our study. He lays claim to learning itself. It too needs Him as Saviour and Lord, not just to save those who teach and study, but to reform and redeem their teaching and studying. As Saviour He gives us the new well-spring of life, the hidden fountain out of which all issues flow. As Lord He calls us to draw all our strength from this new life, the life in Him. He calls us to love Him in obedience with our whole heart and mind.

Does the Christian faith have meaning today? Is it still relevant? Does it still make a difference? Apart from Christ no meanings matter. No relevancies of differences need stir our soul. Without Him we can do nothing. He is our life. In Him are hid all the treasures of wisdom and knowledge. He is the wisdom and power of God.

They buried the Old Man in the rain

②

T. F. Willius' reply to Mr. Gerrit Wimmenhove on "They Buried The Old Man in the Rain":

"OHE! JAM SATIS . . ."

That is exactly what I said . . . ohe! jam satis (Hold, enough!). I was just reading some of the better sayings of Horace, the Latin poet, when Mr. Wimmenhove's criticism came to my attention. I had just listened to the words of Horace, sagely spoken, "let your poems be kept for nine years," and along comes Mr. Wimmenhove, hinting that I should keep mine out of print altogether (i.e. my compositions). It seems that Mr. Wimmenhove and Horace have something in common, and that is one of the reasons I am paying a lot of attention to Mr. Wimemnhove's letter, which after all is a love-letter — it expresses no love for my composition, but it certainly expreses concern and love for poetry by defending its principles. Now, it seems that Mr. Wimmenhove and I don't see eye to eye. The causes could be many but most likely it is one, some, or all of three. Either, I have not "seen too clearly" or, Mr. Wimmenhove's eyes were beclouded, or I have transgressed against Joubert's dictum: "Words, like glass, darken whatever they do not help us see." From Mr. Wimmenhove's criticism I gather that it must be the first or the last.

Perhaps I can somewhat explain the "composition". I hate to do so since a poem should be for the most part self-explanatory, and if my composition is not, it would indicate a grievous fault on my part. It must be said, however, that some poems take their time in becoming meaningful. But I am being told that my composition is shallow and undecipherable, therefore, let me proceed.

To the question whether or not I have ever been at a graveside I simply say: yes, more than once, and cosequently I have observed differences — this funeral was different, so uniquely different that it struck me with enough impact for a thousand thoughts and as many lines which I subsequently condensed and send to C.C. If Mr. Wimmenhove suggests that this whole scene is contrived, I thank him for the flattery, for I do not possess, I'm afraid, such a rich imagination.

The next thing I wish to see cleared up is that I am not saying that the relatives are the equivalent of mankind in general. My composition was not that metaphysical; I am no John Donne. But these particular relatives had always lived in a world of delusion, hypocracy and pretense. They did not change at the grave-side, the place where life and death present themselves most acutely (and dying is a matter of life and death). The relatives retain their delusion in favour of death, while "the old man" died in the truth and is alive. Difficult? It always is. But if you wish to read between the lines that "man" is hypocritical and shallow, go right ahead, although there is another side to "man". I think I have hinted sufficiently at the other possibility for the relatives — I painted the dark side, — but the old man has shown them the bright side. I always marvel when I meet persons (like the old man) who know how to live and how to die. The relatives knew neither, and so there are many, and what's wrong with pointing it out?

Now about the rains. What shall I say? If I say that rain is not inanimate I pick a quarrel with you not only, but with every decent scientist. If I say that rain is rain and that is that, I wouldn't believe it myself. I even have a hunch that someday we're going to hear such inanimate things as stones sing hallelujah! However, let me suggest that I saw the rain as something symbolical, and as it spoke to me so I spoke to the relatives (I can't explain the composition in terms of H_2O).

The structure seems muddled to you, Mr. Wimmenhove? You call it a mess. Well, the scene was a mess, permit me to say. I have heightened it a little, put some rigid rhythm and meter around the whole thing and succeeded in keeping it a mess. One thing I would like to point out here. Poetry is concerned with relationships. In every one of the three line stanzas I did introduce more than one thought. I showed the mess (one thought), then used the dash and proceeded to show the thought or condition of the relatives, since it was closely related to what went on before. For example, the relatives are bothered by the fact that the preacher's lips drip wetness and words, and that the prayer-book is blotched because of the rain. In the same stanza I relate that the relatives find this "crude" . . . Perhaps too many thoughts but really one development. The form sort of suggested itself and I used it as best as I knew how, although I was tempted to follow in Ezra Pound's footsteps. You apparently had some fun with the rouge trickling from the faces and the sloshing of pall-bearers' feet in the previous independent clause. Well, there are more uses for the semicolon than the grammar book suggests. Besides, I wished to telescope the "whole mess" in that last stanza, and to that end I used a triple-activity construction. If that was so terribly bad let me quote Horace again. The old sage once said:

> "Bad poets are our jest; yet they delight just like their betters, in whate'er they write."

Finally let me put your mind at ease about my "nerve" in calling "They Buried the Old Man in the Rain" a poem. I never did, but if I would have been called upon to call it something, I probably would have called it a prose-poem. I feel that there is such a thing. The term you suggested, however (composition) is not at all bad and you have nearly persuaded me to use it from now on, just to be sure. As to the type of poem this composition is, I am not certain. My dictionary has never furnished much help on that score and even such a penetrative critic as Poe could not give a good definition of poetry or its function, or the required style.

Mr. Wimmenhove, you flatter me again by mentioning Shakespeare and Willius in the same breath and sentence. I do understand the implication that we (Shakespeare and myself) are poles and worlds apart in accomplishment. If anything, this thought alone should keep me humble as a person; however, it shall not quench my efforts to tackle problems which are poetically (and otherwise) too complex for me. A poet, it can't be helped, is an explorer seeking clarification for many things, and poems strive to make manageable the apparent chaos in life; they seek always order and pattern and control. No poet has yet succeeded in doing all this perfectly. The poetic answer is often only a temporary solution of the problems, but that does not stop a poet from trying again and again to capture what seems so plain and near the surface and is yet so elusive. Your criticism, Mr. Wimmenhove, has not subdued in me the urge to write poems, rather, the urge has become stronger now that I have become aware of a critical audience.

Every poet asks himself (usually after a poem is published), "Did I really write that?" Poets would like to revise and revise until their effort becomes faultless, but they do not like to keep their poems for 9 years before submitting them and thus some poems are in print too soon. Perhaps my composition was, perhaps your criticism was too. Meanwhile, I hope that this discussion has stimulated all our poetry lovers, and also all of our young poetry writers. Mr. Wimmenhove has said one thing which impressed me very much (only my good friend Horace was a step ahead of Mr. Wimmenhove by saying it around the first century B. C.)), "Neither gods, nor men, nor the bookstalls allow poets the favor of being mediocre."

And this is where we begin again.

T. F. Willius.

★

Editor's Comments:

We are always happy when comments are submitted to published matters, since this indicates that the material was read intensively enough to provoke thought. It is our opinion though, that even if one completely disagrees with the author, the criticism must be constructive and given in a spirit of love. When Mr. Wimmenhove in paragraph (3) calls the poet's thought "weak" and in paragraph (5) "abominable," we can only be happy about the fact that Mr. Willius apparently has a broad enough back to accept this and to go on endeavouring to write creative compositions.

With this we do not wish to say that much of Mr. Wimmenhove's criticism is not valid. The editor has also been puzzled concerning Mr. Willius' use of punctuation marks and that especially with the dash. The exact symbolical meaning of the rain is still a matter of thought with us too. However, we do feel that Mr. Willius is saying something and he does that even rather eloquently and certainly original.

In paragraph two and three Mr. Wimmenhove expresses the thought that according to the poet all relatives are hypocrites. We have understood this different. Mr. Willius, according to the title of the poem, is dealing with one particular funeral and as such with certain relatives. This, in our opinion, does not mean that all relatives are implied, but only those present. The example which the poet uses is certainly legitimate to bring home the point that there is much shallowness in modern life, no matter what is at stake.

One of the characteristics of poetry is that the wording is very intense. Mr. Wimmenhove deals with this matter in paragraph four. Justly so, he points to the fact that the poet has the task, nevertheless, to express himself clearly, but it should also be pointed out that the poet's audience, the reader, must also try "to crawl in the skin" of the poet, as Professor VanRiessen calls is in connection with studying a philosopher.

We wish to leave the reader with one more thought. Professor Seerveld said in Unionville that "art is worship." Did Mr. Willius try to live up to this statement in his poem? Is there evidence of worship of God and His creation in the composition? We think so.

J. Struyk.

ARE NUCLEAR WEAPONS JUSTIFIABLE?

by Chas. Hoytema

All of us are aware of the tremendous discoveries and inventions that have been made in the last 20 years, especially in the field of science. Discoveries have been made which up until a few decades ago had thought to have been impossible. Except for Jules Verne, who would ever have thought that today we would live in the Space Age? Astronauts circle the earth several times in a matter of hours, and modern scientists are convinced that within the not too distant future man will be able to land on the moon. Mankind has begun to explore the world around him: the universe. Science has made its greatest discoveries ever, and yet the end is not in sight. We can expect still greater things to happen.

There most certainly shall come an end to these discoveries. The only question that remains unanswered is whether man himself is helping to make an end to something he would like to see continue for ever.

One of the more important scientific accomplishments of this century has been the building of the Atom bomb. It was not only one of the greatest inventions, but also the most cruel and devastating one. Mankind has created a monster that can turn this whole world into a crematorium. We probably can not even imagine the complete destruction of large sections of the earth that can be brought about with the explosion of one atom bomb. Today we live in an age of nuclear weapons, and undoubtedly many of us are terrified at the thought of having to experience a nuclear attack. Yes, we have invented something terrible, something of which *we* are afraid. There is no other weapon known to man that could bring greater destruction in a shorter period of time than a nuclear weapon.

Even though the Atom-bomb is the most cruel weapon we can think of today, most nations of the free western world are in favour of nuclear weapons. It is true, there are a few countries even within Nato for example, that refuse to accept nuclear arms. Canada is an excellent example of this particular policy, as the retired Chief of the NATO forces in Europe, Gen. Norstadt pointed out during his visit to Ottawa. Up until this time, the Canadian government has refused to commit herself. It is clear that Canada will have to accept nuclear arms if she wishes to live up to her promises in regard to the NATO agreement of 1959. Why then does the Diefenbaker government not publicly state what her position is in regard to nuclear arms? It might very well be that due to present circumstances in which the Progressive - Conservative party finds itself, that she would rather not become unpopular with the electorate. At least not at this time., Prime Minister Diefenbaker realizes all too well that according to nation - wide polls, about 46% of the Canadian people are opposed to obtaining nuclear arms. Many people who object to nuclear weapons are led by fear and anxiety. They are willing to give up everything as long as they don't have to live with that terrible thought of a nuclear attack. And we agree, such an attack would be terrible. Consider the many thousands of people that would lose their lives, and the after effects on future generations. The destruction would be indescribable. We hope and pray that such an attack will never take place and that the Atom bomb will never have to be used again.

However, the question might arise as to what our position should be in regard to nuclear weapons. What is the stand that we as Christians should take? Are nuclear arms justifiable? We may not stand by idly, and trust that God will make all things well. We also have a responsibility. We have been placed upon this earth to perform a task and to have dominion over it. *We* are responsible for all that happens in this world. We may not ignore the many problems our civilization is faced with and thus become irresponsible. Therefore, also concerning the problem of nuclear arms we should make our position clear.

The problem of nuclear arms is a political as well as a moral one. Therefore, the Christian church may also voice its opinion concerning this matter. The church whose members are citizens of a country or soldiers in an army may most certainly give advice to the government of that country in regard to the question of nuclear arms. Many denominations have done this in the past, and all seem to arrive at the same conclusion. The general opinion is, in order to preserve peace, nuclear arms should be abolished. It would seem that this is the only possible answer that could be given. However, if we examine the decisions made by the World Council of Churches a little closer, we find that we are unable to accept them. Oh yes, we are in favour of destroying nuclear arms. If it were possible we would even strife for total disarmament. However, is this what some of the Christian Churches have advocated? Have they spoken out in favor

(Continued on next page.)

ARE NUCLEAR WEAPONS JUSTIFIABLE?

(Continued)

of total disarmament? Indirectly, yes, directly, no. They have advocated a one-sided disarmament. Thew have advised the Western world to abolish all nuclear weapons in order to show the communists our good intentions. After all, they have said, should the "Christian countries of the West not be an example for the non-Christian countries of the world? Some people apparently are convinced that the communists can be trusted and that we must have good faith in them. It is apparent that these people do not really understand communism.

Is it not true that the moment we would destroy our nuclear stock-piles we would have committed suicide? The communists, who are still anxiously looking forward to their workers paradise, would never encounter a better opportunity to enslave the whole world. Let us be realistic. The communists are not to be trusted.

That we have not experienced a third World War since 1945, might very well be due to the balance of power between East and West measured in nuclear arms. The Cuban crisis was an excellent example of this.

Since a unilateral disarmament would definitely mean slavery for millions of freedom loving people, we feel that a different answer must be given to the problem of nuclear arms.

The nuclear arms problem is a very real problem, and therefore it should have a very realistic answer. We may imagine many things, but we must realize that we live in a sinful world. We live in a world full of hatred and jealousy, a world where neither God nor His Word are taken into account.

Holy Scripture to us is very real. Does this then mean that the decisions made by some of the Christian Churches are not in accordance with the Scriptures? This question is very difficult to answer, it can so easily become a matter of personal opinions or convictions. All proper care must be taken into consideration when we judge others. Due to the nature of the problem, we therefore will not attempt to pass judgment on those who have voiced their absolute NO to nuclear weapons. However, we should determine whether they have given a responsible answer to this problem.

Several reasons have been given to substantiate the decisions made by some denominations of the Christian Church. The argument is that a war fought with nuclear weapons will claim a dreadful toll of human lives. In order to save those lives they have felt it necessary to say no to all nuclear arms. Is it not true, however, that even a war fought with conventional weapons could claim millions of lives since this particular type of war would tend to be of much longer duration? According to figures released by the Allied powers after the Second World War, an invasion of Japan in 1945 with conventional weapons would have claimed the lives of 1.000.000 soldiers and civilians. The Japanese have estimated that the attacks on Hiroshima and Nagasaki in 1945 killed and injured 171.000 people. Are we able to maintan the argument against nuclear arms on the basis of the number of lives it would claim? Did we ever realize that during the Second World War 22.000.000 soldiers and civilians lost their lives with the use of conventional weapons?

Those who oppose the use of nuclear arms also reason that we may not forget about the concept of mercy. They find it so terribly merciless that so many innocent people must pay with their precious lives. There would be thousands of mourning families and a world full of sorrow. But again, is this not a very one-sided point of view?

If this world is handed over into the hands of a totalitarian power which has absolutely no respect for human life, as we have experienced during the last World War, who would suffer most? Undoubtedly those who are first of all truly in need of mercy; namely the weak and wretched in our own society. Have we already forgotten that just those people were massacred by the thousands because their lives were valueless? Do not these people especially have a full claim for mercy in the Biblical sense of the word? Time and time again Jesus calls our attention in the first place to these people. We should therefore be careful when we make use of the word mercy in order not to lose the true meaning of it. It is not our primary responsibility to protect those who are unable to properly protect themselves? And would it not be an act of mercy to use nuclear arms to safeguard their protection, even though this would cost thousands of lives?

A third argument which is quite frequently used deals with the after effect the explosion of a nuclear weapon will have on future generations. It might very well be possible that there is a certain amount of truth to this, but do the children that are born in Japan today present sufficient proof to substantiate this argument? Even if it were true that the consequences of a nuclear explosion would present us with the birth of thousands of abnormal children — a horrible thought — it would then be questionable as to which one of the evils is worse. We would then have to choose between an abnormal child, which is at least able to receive the tender and loving care of his mother, or to have a healthy child wrestled out of the arms of its defenseless and helpless mother by a ruthless enemy.

While attempting to answer this question, something came to my mind which I recently read in an article on nuclear weapons. The author of this article stated very clearly that if we were able to choose between falling into the hands of the enemy or to be destroyed through the power of this enemy, we should think of David. When David had sinned against God, the prophet Gad came to him in order to let David choose between three different types of punishments. He could choose famine, pestilence or suffering the attacks of his enemies. King David choose the pestilence, for he said, "Let me not fall into the hand of man". (II Sam. 24:14). David knew that to fall into the hands of the enemy could mean a living death.

We realize how difficult it is to find the right answer to this problem. Let us however, refuse to say NO to nuclear arms without having taken into consideration the consequences of this answer. To make that clear has been the intention of this article.

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad,

I'm a 16½ year old young lady with reddish hair, blue, eyes, 5'8", and a well built figure. I am the oldest in the family. I came from Holland about 9 years ago with my family. I have a third form education and getting along well. I attend the Chr. Ref. Church and the Young Women's Society occasionally.

I enjoy watching T.V., skating, bowling, studying, making new friends and going out.

I would greatly appreciate acquaintance letters and snapshots from boys about 17 to 20 years of age.

'Anxious'

Send your letter to 'Anxious'. c/o Con and Ad, Box 312, Stat. B. Hamilton, Ont.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES IN FEBRUARY

No. 48

Position
Black: 7 pieces

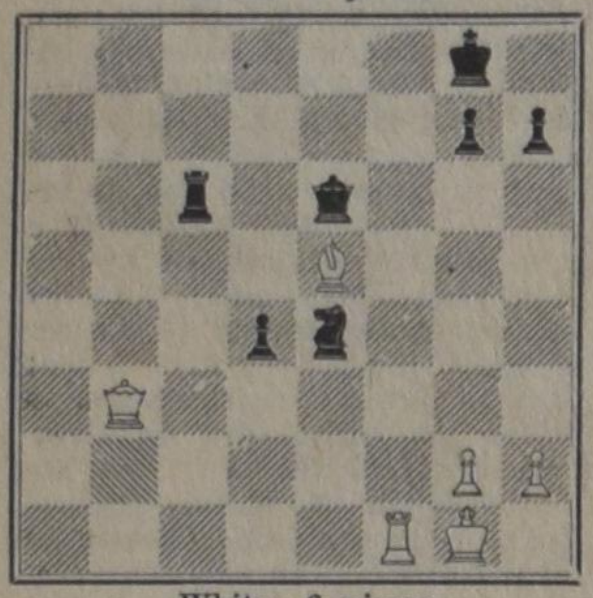

White: 6 pieces

White to play and win.
(2 points)

No. 49

Position
Black: 1 piece

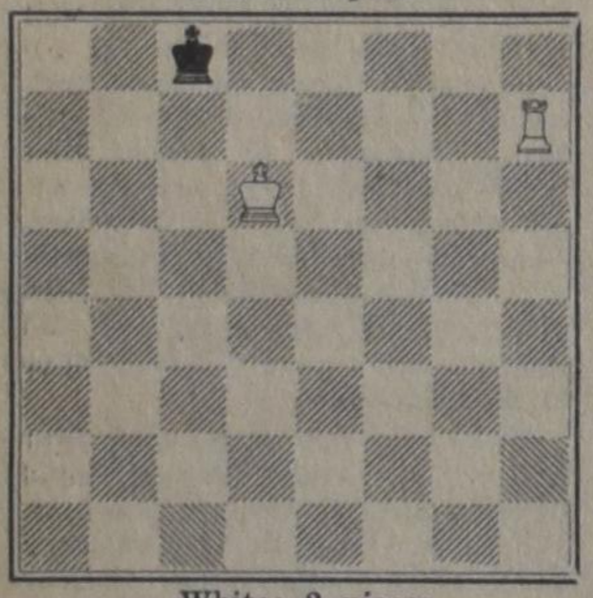

White: 2 pieces

White to play and mate in 4 moves. (2 points)

NOTES

1. This time I have chosen two special positions, more or less made up for beginners.
2. No. 48 shows a game in the critical stage. Just one white move can bring the decision. How long the game may last after that move is not important here. Whatever Black's answer may be, he is going to lose the game. Therefore I only ask for that first white move.
3. No. 49 is much easier than it seems to be. In such a position of King and Rook against King, white is always the winner. Yet, how to do it, and how should it be done in not more than 4 moves, are the questions which have to be answered.
4. Wait for the second series in February and send all solutions together not later than the 20th of March to the editor personally. The 25th of March is the deadline for those who live more than 1500 miles from Hamilton, Ont.

CORRESPONDENCE

Dr. T. VanD. I think that your trouble in using the English notation is much bigger than mine trying to understand your Dutch. I found out that calling the ranks a—h and the files 1—8 is much easier than we are used to doing it. May I therefore advise you to use the Dutch notation in the future?

E. VD. PxPe.p. means, the one pawn takes the other when they pass each other (e.p. means in French en passant, in passing). This can happen only in case a pawn reaches the 5th file.

For instance, white plays PK4-K5, and black answers PQ2-Q4. Now the pawns pass each other and white is allowed to take the black pawn, as if black would have played, PQ2-Q3. However, white has to answer this immediately after black's move. He loses that opportunity if he waits for one or more moves. It is clear, of course, that the same holds for black. A nice example can be found in the special problem of last week.

E. VD. and H.G. Thank you for the right solution of the 9 Nov. problem.

Is Christian Education a Hobby to Some?

If you might have this thought in the back of your mind, why don't you spend a few dimes and order Dr. P. Y. De Jong's two booklets, **"Christian Education in a Changing and Challenging World"** (No. 1) and **"The Story of the Schools"** (No. 2)?

CONTENTS NO. 1: The place and purpose of the school — Whose is the responsibility? — Special schools for special people — Christ in the Christian school — Schools with the Bible — For such a time as this — Goals for God-centered learning.

CONTENTS NO. 2: Pages from the Past — The Roots which feed the Tree — The Tree survives Stress and Storm — Educational Experiments and Experiences: the Netherlands — Transplanting the Tree: the United States — Transplanting the Tree: Canada — Looking Ahead.

These interesting booklets will certainly broaden your view!

75¢ each (6 for $4.00, 12 for $7.50)

ORDER FROM

THE CHRISTIAN SCHOOL HERALD

212 Seneca Ave., Hamilton, Ont.

Dr. P. Y. DE JONG REV. F. GUILLAUME
D. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

TIMELY TOPIC

Witnessing for Christ

BACKGROUND

Our committee has set aside one topic in this series on "Missions" or "Evangelization" or "Witnessing;" call it what you will. This should surprise no one. Christianity is a "missionary" religion. Our Lord commands all his disciples to be witnesses for him, adding the double promise that He will always be with them and that His word will always produce results. From this task no Christian is ever absolved. Precisely because it is assigned by Christ to his church, the task rests on every member. One day we shall all also be judged in the light of this "commandment" of Christ who has bestowed his grace in order that we may serve him in all things.

To discuss the subject, even in outline form, demands selection. There are so many fruitful avenues of approach, that we find ourselves almost at a loss to choose one or two. Yet this must be done. We hope the introduction to be prepared for you and the discussion will stir all of you to study and prayer and work. Don't forget — witnessing isn't learned just from books and sermons and discussions. It must be done. Putting it more strongly: Every Christian is always and everywhere a witness. The big question is: Are we good and faithful witnesses, yes or no? To answer this, we must know what the Bible teaches and test ourselves daily in this light.

The subject should appeal to you.

Do you know that at present about 75% of the personnel and funds for Christian missions throughout the whole world come from Canada and the United States? Yet these two nations have considerably less than 10% of the so-called Christian population. To stay with the Christian Reformed Church (only because the writer knows this church best!), far over $5,000,000 every year is spent on various aspects of Christian missions. This means an average of more than $100.- for every family enrolled. But this is only a small aspect of missions. It only concerns money for us. How about time and efforts and prayers and especially our daily walk? Actions speak louder than words, at times. If seen correctly in Biblical light, these are even more important, since we must be not only hearers but doers of the word. Now don't draw the wrong conclusion. This doesn't mean you can keep the $100.- in your pocket, so long as you do some personal witnessing. By keeping in your pocket what you should be giving to missions, you are making yourself a poor and unfaithful and unworthy witness of God's grace in Christ.

And now on to a few topics . . . !

NOTES:

1. *The Nature of Christian Missions*

You will notice that we don't believe in making any sharp distinction between "missions" and "evangelism" and "witnessing." They are all part and parcel of our great calling. What does each word mean? Can you find out from which Greek words in the New Testament and from which texts these terms derive?

Definitions of this task are almost a dime a dozen. One of the best and most complete is given by Dr. J. H. Bavinck in his *An Introduction to the Science of Missions.*

Let's use it tonight, since it includes pretty much all we need to know as "beginners" in this big field.

"Missions is that activity of the church — in essence, it is nothing else than an activity of Christ, exercised through the church — through which the church in the interim period, in which the end is postponed, calls the peoples of the earth to repentance and to faith in Christ, so that they may be made his disciples and through baptism be incorporated into the fellowship of those who await the coming of the kingdom."

Now weigh every word carefully. Learn by discussion to know precisely what is meant here.

a. It is *church* work. Does this mean for ministers, elders and deacons alone? What is really the church? Who properly belong to the church, What is the place of baptized children? Show how Christ by his word and Spirit gathers people *through* and *into* the church. Why can't people be good Christians apart from the church? Sometimes it is said that our people, fed every Lord's Day, are like "fat, contented and over-fed cows" which produce little milk. Is it possible to be over-fed with God's word? Do you think "non-witnessing" members were really fed by the word they heard? Explain.

b. It is *interim* work. This strange word describes the New Testament dispensation from Pentecost to Christ's Coming on the clouds. Can you prove from Scripture that Christ postpones his coming? What does this mean? Why should he do this? Why do you suppose the Bible so often stresses that "the time is short?" Is this true? How will those who believe this word begin to act?

c. It is *testifying* work. Through it Christ *calls:* not merely invites but commands. Prove from the Bible. We ought to stop all this pussy-footing and molly-coddling about making the church a pleasant society of friends who are nice to each other and have good times, while forgetting that God calls us to action. The "call' is to repentance and faith. Define both terms here. Why are both required? Can a person have one without the other? Show and prove that faith is much more than intellectual acknowledgement of the gospel. Does this mean knowledge is unimportant or unnecessary? How much knowledge does a person need, before he can embrace Christ as Savior and Lord?

d. It is *teaching* work. This is really the heart of the matter. Repentance and faith are steps to baptism. This is like being enrolled in school. For all baptized people, old and young, must be "made disciples" or learners. Discuss the meaning of Matthew 28:18-20. How much did Jesus teach? Show the shallowness of witnessing which is only concerned with getting people to say they accept Jesus as their personal Savior. Why are most churches so hesitant to get people to "observe all things" which Jesus commanded? How long does our discipleship last? Discuss manner and methods by which they must be done. Can you prove from the Bible that salvation is always presented as much more than enjoying forgiveness of sins and the hope of heaven? Show the difference between Pietism (Fundamentalism) and Calvinism in their conceptions of missions.

e. It is both *individual and social* work. Christ calls us to make learners of the "nations." These must be reached through individuals, indeed, but the work never may stop here. All of communal, social life must be permeated with the gospel, which is the "leaven" of the kingdom of God.

f. It is *ingathering* work. By baptism we are joined to Christ's church on earth. Why is this essential? What does baptism mean? Show that baptism of infants in no wise differs from that of adults in its significance. Does it make any difference which "church" people who say they are saved join? What do you think of those workers who tell such people to join the church "of your choice" or where they 'fit in best" or "feel most at home?"

g. It is *kingdom* work. The church attains her fulfilment in God's kingdom. In principle the kingdom is already here, wherever Jesus rules in men's hearts and lives. Prove from Scripture. Yet the kingdom will not "fully come" until Christ returns. Why not? Hence we must teach self and others to "await" and at the same time to work while we so wait. How must the church labor for the coming of God's kingdom? Why can't we spend our time merely in waiting? Prove from Scripture. Does such working imply that we think we actually are building the kingdom? Explain.

2. *The Scope of Christian Missions*

Just how much activity legitimately falls under Christian missions or witnessing? This is a big question. It has often been debated with more heat than light. Many details can't be considered here. Yet by proceeding on the basis of the definition, we may draw a few guide-lines for our thinking and acting.

a. Because it is church work, it never forgets the nature, place and purpose of the church. All members are pressed into this service. All are witnesses, but perhaps many of them are quite lazy and unfaithful and even bad witnesses. Yet the church is organized by Christ with "office-bearers" — ministers and elders and deacons. Each in his unique capacity must witness to the "full" Christ. What is the calling of each office? How does each office have a task to those outside as well as inside of the church?

b. Together these office-bearers constitute the consistory or council or session of the congregation. Theirs is the calling to give leadership. To this end they are endowed with power and authority in Christ. This means they must teach by word and deed; always in the forefront of every aspect of the church's life. Yet they can't and may not do everything. They must stir up the whole church to action.

c. The churches are joined in denominational unity. Thus while every church under its consistory's leadership engages in the glorious task, the churches together do what no single or a few churches can do. Usually this includes foreign missions, international broadcasts, providing literature, stirring up each church without dictating and interfering, etc. Hence also our various "quotas."

d. The church in organized form takes care of the official preaching, administration of the sacraments and ingathering into her fellowship. No other persons or group may do this! But in this capacity the church stirs up the church "as organism." This may be explained as the church members in their various daily callings and their conduct. Here they must witness for and to Christ. This produces two openings or avenues for testifying — part of our calling as individual Christians to be witnesses.

(1) Individual or personal witnessing, carried on by word and deed. We tell others about the riches of God's grace in Christ for us. This is often "the entering wedge" for the church. How can we stir up people to talk to their neighbors about God's grace? Should we bring such people to church? What would answer those who say our services are too dull and our sermons too deep and long?

(2) United or corporate witnessing. Because all of life must come under the sway of Christ the Savior-King, there are things we can't do alone. The "nation" must learn to know Christ in its every activity, since the "kingdoms of this world are become the kingdom of our Lord and of his Christ." Hence schools, institutions of mercy, politics, labor relations, journalism, etc., must all be "vehicles" in and through which we witness to the fulness of God's redeeming love in Christ. This is too much ignored. We are not saved just to enjoy God's blessings. We are saved to serve him obediently in every aspect and area of life. But this is usually the hardest. It may be called the "neglected" field. Yet without such witnessing, the Christian gospel comes to stand isolated from and next to and outside of the stream of life. It is then like "salt" in the salt-cellar. The devil and the world know that if they can control all these agencies, they have won great victories. How then can you explain that so many confessing Christians fail to see the need for Christian educational, political, social, labor, cultural activities? Do they perhaps have a Christ who will be satisfied with a little corner in people's hearts?

—•—

Much more can and should be said. We hope, however, this provides a basis for some stimulating discussions and, above all, for greater consecration. You may consult the following materials, if you wish:

J. H. Bavinck: *An introduction to the Science of Missions.*
P. Y. De Jong: *Obeying the Great Commission*, pp. 7-58.
R. B. Kuiper: *God-Centered Evangelism*, pp. 41-75.
Reformed Evangelism, prepared by Grand Rapids Board of Evangelism of the Christian Reformed Churches.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Welland Junction (bij acclamatie), Martin D. Geleynse, te Medicine Hat, Alta.

te Niagara Falls, Ont. (bij acclamatie-, J. Nutma te Acton ,Ont.

CHR. REF. CHURCH TE BELLEVILLE, ONT.

De maand Januari bracht als het ware een nieuw begin voor de Chr. Ref. Church van Belleville, Ont. Ten eerste werd een begin gemaakt met het bouwen van een nieuwe kerk op het bestaande basement. Bovendien werd op 9 Januari j.l. Rev. G. Ringnalda, die van Lindsay, Ont. gekomen was, bevestigd in zijn ambt door Rev. J. Zantingh van Picton, Ont. De predikatie werd gehouden door Rev. K. Hart van Peterborough, Ont. Bovendien waren aanwezig Rev. H. Wittenbosch van Kingston en Rev. G. J. Heersink van Cobourg. In een overvolle kerk deed Rev. Ringnalda zijn intrede op 13 Januari j.l. met een predikatie over de tekst uit Lukas 14:26.

Woensdag 16 Januari kwam de gemeente samen voor een ontmoetingsavond. Het muziekkorps en de zangvereniging luisterden de avond op. Alle verenigingen maakten van de gelegenheid gebruik om hun gelukwensen te uiten. Het was een druk bezochte bijeenkomst, waarin blijdschap en dankbaarheid de boventoon voerden. Rev. Ringnalda sprak tenslotte een woord van dank en ging voor in gebed.

R. Bouma

De Rassen-Kwestie

De Nederduits Gereformeerde Zendingskerk in Zuid-Afrika (dit is een niet-blanke kerk) kwam in Synode bijeen. De Synode werd bijgewoond door 310 blanke en niet-blanke predikanten en ouderlingen. Er waren 165 gemeenten vertegenwoordigd.

De Synode deed o.a. de volgende uitspraken:

De Nederduits Gereformeerde Zendingskerk aanvaardt dat de kerk alleen een ware kerk van Christus kan zijn door haar geloof, haar verbinding met Christus, haar geestelijke afscheiding van de wereld, en haar getuigenis in de wereld.

In haar verkondiging van het Evangelie staat de kerk uitsluitend onder het gezag van Christus. De kerk aanvaardt haar van God verkregen recht om het Evangelie te allen tijde, aan alle plaatsen, en aan alle mensen te verkondigen.

De kerk aanvaardt haar verantwoordeliikheid met betrekking tot haar zendingstaak en daarin wenst zij samen te werken in de zendingstaak van de zichtbare kerk van Christus.

Onderscheiding tussen verschillende kerken wordt aanvaard als een schriftuurlijk toelaatbare en practische regeling. Niettegenstaande zulke onderscheidingen, blijven de deuren van de verschillende kerken open voor allen die gezamenlijk aan de eredienst wensen deel te nemen, onverschillig hun ras of kleur. De kerk verklaart dat al haar diensten altijd open staan voor allen die de gemeenschap der gelovigen in geest en waarheid wensen te beoefenen.

De kerk aanvaardt de profetische taak van de kerk naar binnen en naar buiten. De kerk zal daarom, niet slechts in eigen kring, maar ook waar het schriftuurlijke beginselen betreft, instemmen met, of verschillen van, de staat, openbare lichamen, organisaties en andere kerken. Voor dit doel zal de beproefde methode van onderhandelen worden gebruikt, zonder openbaar vertoon.

De kerk aanvaardt de noodzakelijkheid van lonen die een behoorlijke levensstandaard toestaan, terwijl loonsverhogingen in juiste verhoudingen moeten blijven tot vermeerderde productiviteit en efficiency.

Ofschoon uit de Schriften geen gebod of verbod van gemengde huwelijken dogmatisch kan worden afgeleid, erkent de kerk het recht van de burgerlijke autoriteiten, toe te zien op de goede orde en het welzijn van de gemeenschap in deze zaak. De leden van de kerk streven niet naar vermenging van rassen door het huwelijk.

De Bijbel zegt niets over de verdiensten van verschillende regeringsvormen, maar verwacht van de overheid als dienaresse Gods te handelen in overeenstemming met de eisen van gerechtigheid. De gulden regel is dat waar de staat haar onderdanen plichten oplegt, zij ook hun rechten moet respecteren. Wij dringen er bij onze leden op aan haar burgerlijke plichten te vervullen en wij verwachten dat de rechten die aan andere burgers geschonken zijn, op de lange duur niet aan onze leden zullen worden onthouden.

(In 1960 had deze kerk 517 Zendingsscholen die door 56.353 leerlingen werden bezocht.)

(ICN)

Een Interessant Geval

Een monnik van de orde der Karmelieten die uit Joodse ouders in Polen is geboren heeft zich tot het Israëlische Hooggerechtshof gewend met het verzoek dat hem de Joodse nationaliteit zal worden verleend op grond van de Israëlische Wet van Wederkeer. Oswald Samuel Rufeisen leefde en leed als een Jood in Polen onder de Nazi's. Hij werd door een R.K. Kerk beschermd, die hem een schuilplaats verleende in een klooster waar hij 18 maanden verbleef, vermomd als non. Gedurende zijn verblijf daar werd hij tot het Rooms Katholicisme bekeerd en in 1945 werd hij monnik in de orde van de Karmelieten. Hij heet nu broeder Daniel. Drie jaar geleden verliet hij Polen en ging toen wonen in een klooster in Haifa. Verleden jaar maart vroeg broeder Daniel een visum aan als Joods immigrant onder de Wet van Wederkeer die in 1950 werd vastgesteld en die iedere Jood het recht garandeert zich in Israel te vestigen. Dit verzoek werd door het Israëlische Ministerie van Binnenlandse Zaken afgewezen en hem werd geadviseerd het Israëlische burgerrecht aan te vragen langs de normale weg als een niet-Jood. Met toestemming van zijn superieuren in Rome ging broeder Daniel in beroep bij het Hooggerechtshof. Het Hof zal nu moeten beslissen wie wettig een Jood is onder de Wet van Wederkeer en of er verschil is en zo ja, welk verschil, tussen Joodse nationaliteit en Israëlisch burgerschap. De beslissing zal niet alle joden bevredigen.

Er is in Israel een scherpe strijd tussen Orthodoxe Joden die van mening zijn dat Israel een theocratie moet wezen en andere Joden die aan hun natie denken als een wereldlijke staat.

(ICN)

EEN ZWARE WINTER IN EUROPA

De sleepboot "Gele Zee" sleept een kustvaarder (waarschijnlijk de Zweedse "Thuntank"), waarvan alleen de kiel nog boven water steekt, naar Europoort bij Rotterdam. Aangenomen wordt, dat zich nog een groot aantal verdronken opvarenden aan boord van het Zweedse schip bevindt. Foto: Het rampschip, omringd door de "Gele Zee" en de bergingsvaartuigen "Bruinvisch" en "Walrus".

"The Story of the Schools"

Wij ontvingen deze week een nieuw uitgekomen brochure van The Christian School Herald. Kortgeleden verscheen de eerste brochure van Dr. P. Y. De Jong onder de titel "Christian Education in a Changing and Challenging World". Deze brochure heeft snel haar weg gevonden, zowel in Canada als in de United States. Ofschoon de christelijke schoolbeweging niet iets nieuws is, bleek een korte uiteenzetting over het wezen en doel van de christelijke school zeer welkom. Uiteraard kon in deze eerste brochure niet alles gezegd worden en bleven verschillende vragen nog onbeantwoord. Doch de grote vraag naar dit boekje was een duidelijk bewijs, dat de belangstelling voor het onderwerp levend is. Vandaar dat de tweede brochure, die tot titel draagt "The Story of the Schools", van dezelfde schrijver, een welkome aanvulling is op de eerste.

In deze tweede brochure behandelt Dr. De Jong de volgende onderwerpen: "Pages from the Past", "The Roots which feed the Tree", "The Tree survives Stress and Storm", "Educational Experiments and Experiences: the Netherlands", "Transplanting the Tree. the United States", "Transplanting the Tree: Canada" en "Looking ahead".

Wie de eerste brochure gelezen heeft, zal stellig met verlangen naar deze opvolger uitzien. Wij zijn de schrijver en de uitgeefster dankbaar, dat zij ons dit sublieme materiaal hebben gebracht.

INTERNATIONAL CHRISTIAN YOUTH IN AMERIKA GEORGANISEERD

Op 29 december 1962 werd in Chicago georganiseerd *International Christian Youth in the United States of America*, de Amerikaanse afdeling van de Internationale Christelijke Jeugdorganisatie van de I.C.C.C., die gedurende het laatste I.C.C.C. congres in Amsterdam werd opgericht.

Onder de doelstellingen van deze organisatie worden o.a. het bevorderen van de verdediging van de Schrift als Gods onfeilbaar Woord, te werken voor de versterking van de grootst mogelijke menselijke vrijheid, en het aanmoedigen van het gebruik van zedelijke richtlijnen in de maatschappij, in de politiek, de economie, de opvoeding en het recht.

Albert F. Gedraitis van Philadelphia werd tot landelijk voorzitter gekozen. Ook werd een uitvoerend Comité van 15 leden benoemd dat tot taak heeft de verdere werkwijze van de nieuwe organisatie vast te stellen en aan haar activiteiten leiding te geven.

Lekker eten

Weet U dat Uw maaltijden veel beter smaken wanneer U betere vorken en lepels gebruikt?

Zilver is natuurlijk het ideaal, maar goed stainless steel komt hier heel dicht bij.
Wij importeren AMEFA bestekken uit Nederland en verkopen dit aan de grootste warenhuizen. Niet alle Nederlandse handelaren in Canada hebben het in voorraad, maar ze kunnen het voor U bij ons bestellen.
Het is even goedkoop als het Japanse dat U overal wordt aangeboden, maar AMEFA is veel mooier.

B.v. 24-delige Cassette $13.95
Vlijmscherpe Brood- en Vleesmessen $ 1.98
Enz. enz. enz. enz.

JANKOK
IMPORTEUR
5250 Yonge Street Willowdale, Ont.
Phone BA 1-6051

NAAR NEDERLAND !!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Dr. Henri Wetselaar
Physician & Surgeon
announces that his offices are now located at:
SEAFAIR Shopping Centre,
877 No. 1 Road,
Richmond, B.C.
and
Suite 216, HYCROFT Medical Building,
3195 Granville Street,
Vancouver, B.C.
Phone: 277-3167.

Verschenen:

Een Tweede Druk van

The Bible and the Life of the Christian

Een bundel uiterst leerzame schetsen in de Engelse taal. Deze schetsen werden oorspronkelijk door Prof. Dr. H. E. Runner bewerkt voor de Groen van Prinsterer Society te Grand Rapids, waar zij zo doelmatig bleken te zijn dat besloten werd ze ook voor anderen beschikbaar te stellen.

Uitnemend studie-materiaal voor huis en vereniging

INHOUD: Holy Scripture, a Lamp unto Our Feet — The Institution of the Office of Government — The National State — The Kingdom of God — The Church and the Kingdom of God — The Confessing Church — The Theocracy in Israel — Government and Church — Freedom of Conscience — The Government and the Law of God — Culture — The Christian State — Marriage — The Family — The School — Human Society and the Gospel — Economic Life — Industrial Organization — Christian Organization.

Prijs slechts $ 1.75

Bestel dadelijk bij

Guardian Publishing Co. Ltd.
BOX 34, STATION B, HAMILTON, ONT.

REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 181 N. Front, ED 6-6169

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Woudstra's
BOOKS RECORDS
Lowly Priced,
Highly Praised.
9330 JASPER AVE.
Edmonton
ALBERTA

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.
Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Gaat U naar Holland ?

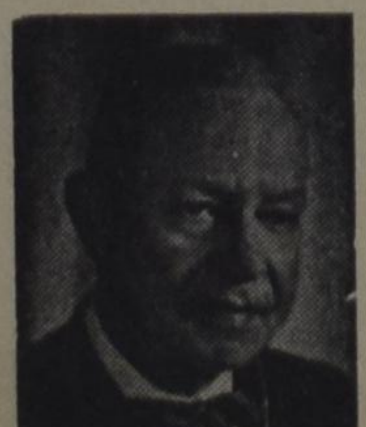

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF
43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

Een Natuurkind van Afrika

door Jaap Boekkooi.

Elk land heeft, als een kleine categorie tussen zijn grote bevolking, een groep die we "natuurkinderen" zouden kunnen noemen. Dit zijn mensen, die de stad achter zich laten, reizen en trekken, onder de open hemel slapen en niets in de natuur aan hun oog laten ontsnappen.

Nederland had zo'n man in dr. Jac. Thijsse, de man die o.a. de wonderen van Texel en Nederlands rijke vogelleven voor anderen opensloot. Uit de aard van de zaak is Nederlands natuurleven dat van het kleine, tenminste in vergelijking met Zuid-Afrika.

Waar de Nederlandse natuurliefhebber enthousiast het eerste voorjaarsstamelen van een roodborstje beluistert, of een zeldzame otter in het gezichtsveld van zijn verrekijker krijgt, vragen in Afrika reuzen als olifanten, nijlpaarden en rhinocerossen de aandacht.

Eén van de bekendste natuurkinderen van Zuid-Afrika is een bijzondere 20-jarige jongeman van Johannesburg met de naam Daryl Danridge.

Toen hij nauwelijks van school was, trok Daryl al het Afrikaanse veld in en leefde van wilde bessen, kikvorsen, hagedissen, palingen en mosselen, terwijl hij voor zijn levensonderhoud slangen ving om die weer aan het Transvaalse slangenpark (tussen Johannesburg en Pretoria) te verkopen. Daryl heeft een heel eigen theorie, nl. dat de mens die vrij door Afrika beweegt, niets van wilde dieren te vrezen heeft. Hij zette die theorie op de proef toen hij na een slangenvangst in Swaziland bij het Transvaalse Slangenpark terugkwam. Met een van de opzichters, de heer Cecil Tasker, begon hij over pythonslangen te praten. Tijdens het gesprek, waarbij de heer Tasker volhield dat pythons gevaarlijk zijn en Daryl het ontkende, kwam het uiteindelijk tot een weddenschap: Daryl zou een week in de pythonkuil doorbrengen om de ongevaarlijkheid van pythons te bewijzen.

Voordat hij de kuil instapte zei Daryl: "Pythons zijn net als honden. Slechts sommigen zijn brutaal en proberen te bijten. En als er een om je heenkrult om je dood te drukken, dan neem je z'n kop en wikkelt hem weer terug."

Een week lang was Daryl in het middelpunt van de belangstelling in Zuid-Afrika. Zijn foto (tussen de pythons) stond elke dag in de krant en verslaggevers hingen aan zijn lippen. Duizenden mensen kwamen hem aangapen in het Slangenpark, terwijl hij heerlijk achterover op zijn slaapzak in de kuil lag, naar de radio luisterde of een detectiveromannetje las.

Iemand bood hem een baseballmasker aan om zijn gezicht te beschermen. Een vrouwelijke bezoekster wilde hem met 50 pond vet insmeren, "zodat de slangen geen houvast op je zullen krijgen". Daryl wees elk aanbod van de hand.

Overdag had hij met de pythons geen last. Alleen 's avonds ondervond hij een probleem: Ze wilden allen lekker warm bij hem in de slaapzak kruipen. Een kleintje van ongeveer 1.50 meter sliep permanent in het voeteneinde en Daryl beschreef hem als "mijn vriend". Maar als een 4 meter lange python samen met de anderen in de slaapzak wilde kruipen, dan gooide Daryl hem er uit.

Een van de slangen had de liefhebben gewoonte om hem elke nacht over zijn gezicht te likken en een wijfje verraste hem op een morgen door twee eieren naast zijn kussen te leggen. "Blijkbaar voor ontbijt," zei Daryl. Het amusantste ogenblik voor bezoekers was 's morgens vroeg, wanneer Daryl biefstuk en eieren op bed at. Dan hees hij zich uit zijn slaapzak en begon de pythons als lange slierten macaroni uit de zak te trekken.

Op één voorval na, bezorgden de pythons gedurende de hele week geen last. Dat ene voorval was toen op de laatste nacht een van de slangen die Daryl zelf gevangen had, zich om hem heen begon te wikkelen en hem in zijn hand beet. Daryl wikkelde hem volgens zijn eigen nieuwerwetse methode weer terug en de slang werd afgemaakt. "Nu deze onrustzaaier uit de weg is, zal er niets meer gebeuren," zei Daryl droogweg. Toen hij uit de kuil kwam, had hij de weddenschap van f 250.— gewonnen. Met dit geld en met andere verdiensten wil hij uiteindelijk een vrachtwagen kopen om daarmee veldwachter te worden.

Sedertdien heeft Daryl weer veel avonturen beleefd op zijn zwerftochten.

In September ging hij op een lange trektocht door feitelijk onbegaanbaar gebied, met slechts sandalen aan zijn voeten, om arendsnesten te fotograferen. Hij kwam vier uur nadat het donker geworden was bij zijn kamp terug met twee pythons om zijn nek. De grootste woog 30 kilo en Daryl moest 20 minuten touwtrekken aan zijn staart om hem te pakken te krijgen. Daarbij had hij onderweg ook nog een luipaard ontmoet.

Op een van zijn zwerftochten werd Daryl door een woedende buffel bestormd, maar klom bijtijds in een boom. Een andere keer raakte een uiterst-giftige cobraslang tussen zijn kale enkels terecht. Met zijn droge humor zegt Daryl: "Jammer genoeg glipte hij net weg, anders had ik hem verkocht."

Met deze en vele andere avonturen heeft Daryl bewezen dat de wilde dieren in Afrika, als ze maar met rust gelaten worden, geen mens kwaad willen doen. En dit kan van sommige soorten van homo sapiens in Afrika niet gezegd worden!

—Overgenomen uit
"Nieuws uit Zuid-Afrika".

Iedere maand moeten wij een aantal abonnees afvoeren, die vergaten te betalen. Dat is jammer, maar het moet. Voorkom het en zend ons Uw abonnementsgeld tijdig in. Dan blijft C.C. zonder onderbreking komen.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

SPREKENDE KINDEROGEN

Een blik van hoop en vertrouwen komt in de donkere ogen van vele — maar nog veel te weinig — kinderen in zeer uiteenlopende landen van de wereld door de arbeid van het Kinderen Hulpfonds van de Verenigde Naties. Een klein meisje in Perzië (links boven) wacht met enige spanning op het nemen van een bloeddroppel gedurende een actie ter bestrijding van de malaria. Rechts boven: Een kiekje van twee meisjes in Thailand, die leren hoe een voedzaam maal klaar te maken. Een kleine jongen (links beneden) in Sierra Leone wordt heerlijk gewassen en (rechts beneden) een mager meisje in Noord-Borneo glimlacht tegen de reizende verpleegster.

Groente- en Bloemzaden

Landbouwzaden, Voorjaars-Bloembollen, Bestrijdingsmiddelen, Vruchtbomen, Aardbeien-planten enz. enz.
Ook: Hollandse Sperciebonen, Snijbonen, Bruine Bonen, Capucijners, Kropsla, Boerekool, Postelein, Witlof, Andijvie, Wortelen, Originele Langendijker Koolsoorten. (Groeien uitstekend in Canada en U.S.A.).
Tevens: HOLLANDSE KAMERPLANTEN: Ster van Bethlehem, wit en blauw, Flamingo-plant en Hertshoornvaren, in potjes.
Wij verzenden ook ZADEN NAAR HOLLAND voor U.
Hollandse of Engelse prijscourant op aanvrage geheel **gratis**
Ons GIRO-CLEARING-COMPANY- ACCOUNT NO. is:
10-138-1025.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont. (near Hamilton)

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

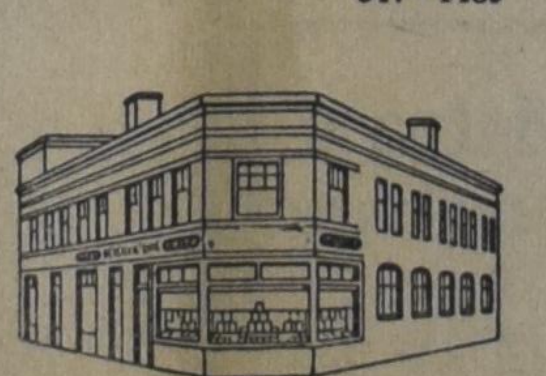

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....
Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:
....
....

"CALVINIST - CONTACT"
PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sektarische richtingen.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.
LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.
DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.
CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.
AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.
AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.
WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.
JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.
IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.